

Господарський суд Івано-Франківської області

Історичні аспекти становлення та розвитку

Івано-Франківськ, 2011

Зміст

Прикарпаття – наш рідний край	3
Від Станіславова до Івано-Франківська	13
Історія виникнення арбітражу в Україні	23
Структура системи господарських судів	31
Історія розвитку господарського суду Івано-Франківської області	39
Апарат господарського суду Івано- Франківської області та його структурні підрозділи.....	109
Життя суду	119

Прикарпаття -
наш рідний край

Рогатинський

Долинський

Калуський

Галицький

Тисмецький

Рожнятівський

Богородчанський

Тлумацький

Городенківський

Коломийський

Надвірнянський

Снятинський

Косівський

Верховинський

Н

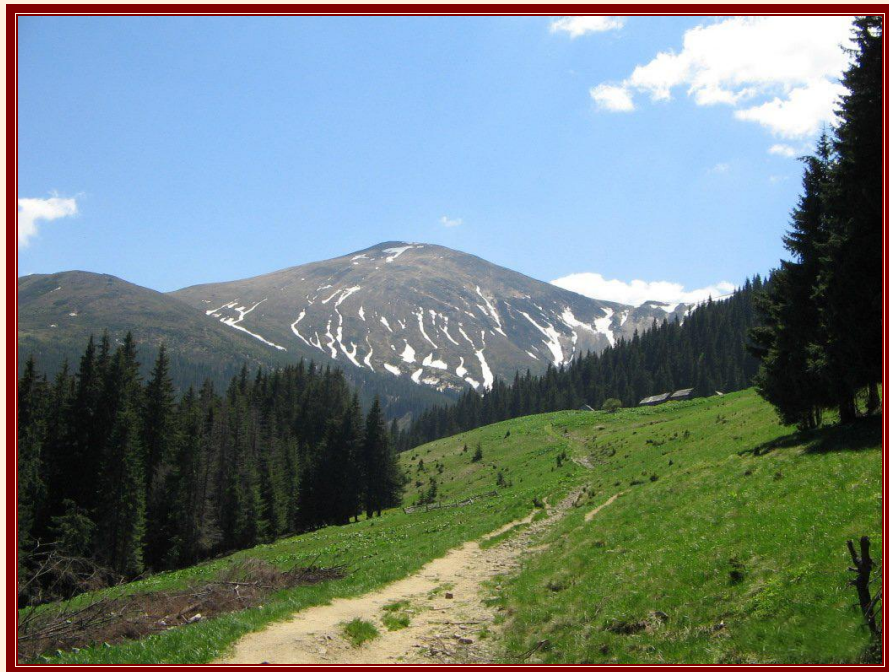
а картах України Івано-Франківщина має вигляд серця...

Це колишня Станіславська область, Станіславське воєводство в тяжкі літа польського поневолення. Це частина Галичини, Галицького, Галицько-Волинського князівства Київської Русі, Великохорватської, Антської та інших державних утворень, які сягають за шість-сім тисячоліть, губляться в скелот-ській (скіфській), кімерійській та загадковій трипільській епохах.

Нині Івано-Франківська область входить до самостійної України, що відродилася 1991 року як держава. Вона, як і обласний центр, носить ім'я Великого Українця з бойків – Івана Франка. Це ймення з'явилося на географічних картах восени 1962 року після святкування 100-річчя від дня народження Титана духу й праці, рівного якому нелегко знайти в історії світової літератури.

У добу життя й творчості поета, прозаїка, драматурга, філософа, фольклориста, історика, етнолога, економіста, перекладача, мандрівника його край, як і область його імені, належали до так званого Королівства Галіції й Лодомерії у складі Габсбурзької монархії. А ще раніше в легенди й перекази увійшли історичні події, пов'язані з нападами татарів, турків, волохів, золотоординців, аварів... "І несть їм числа..." Але народу, що на обох берегах Дніпра, між Дунаєм і Доном, не зміг здолати ніхто.

Не тільки Осмомислові полки підпирали Українські Карпати, які чужинці називали Руськими горами, а русини-українці – Угорськими. На території Івано-Франківщини, на Дністрі, стоїть місто Галич, якому далеко за тисячу літ. Він відсвяткував своє 1100-річчя першої письмової згадки, а рік заснування його загубився в туманній далечині. Нині це райцентр, а колись то був багатий "стольний город", на місці якого й за його межами люди полювали на малого й великого звіра, на птиць, ловили рибу 30-40 тисячоліть тому, а де-не-де над могутнім Дністром знаходять сліди

Найвища гора Карпат – Говерла

й 100-тисячолітнього перебування тут людини. Врожайні над Дністром поля й сади.

Зачаровує туристів дністровський каньйон, Касова гора, Чортова гора. Але вони невисокі. Підемо у справжні гори. Верховиною називав народ Карпати, що на Івано-Франківщині діляться на високогір'я: Чорногора, Горгани, Бескиди. Найвища з них – Чорногора має шість двотисячників-верхів, а сьомому не вистачає одного метра. Тут найвищий верх Українських Карпат – Говерла, а на початку Чорногірського хребта – Піп Іван. Тут озера Марічейка й Несамовите називаються "Морські очі". Є такі ж очі у Горганах і Бескидах.

На Івано-Франківщині протікає третина всіх річок України, звідси беруть розгін Прут, Черемош, Тиса, що біжать до Дунаю, а горганські та бескидські Бистриця, Лімниця, Свіча губляться у

обіймах Дністра, як і Свірж, Гнила Липа, що до XVII століття називалася Срібною, бо її сестра – Золота Липа.

Гори Карпати були природним щитом – твердинею перед набігами кочових орд і регулярних військ. Територію між Дунаєм і Дністром здавна називають "коридором історії". По цьому коридору пролягає Покутський або Золотий Шлях від Чорномор'я до Галича й далі.

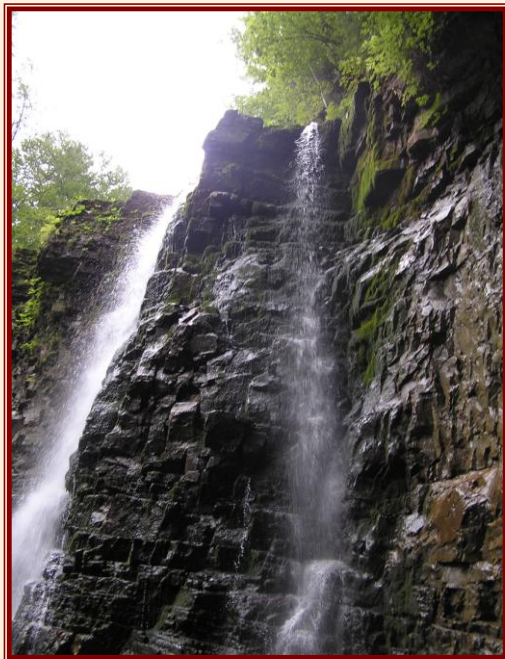
У Галичі живе дух князів Володимирка, Ярослава Осмомисла, Романа, Володимира, королів Данила, Аева, Юрія I та Юрія II, невдовзі після смерті якого польський король Казимир полонив Галичину на кілька століть, а духовні скарби перемістилися до Москви та Суздаля, як ось "Галицьке чотириєвангеліє", скарби, знайдені під час розкопок, вивозили до Відня, Кракова, Санкт-Петербурга, інших міст.

Та не зміг ніхто забрати в народу пісню, танець, обряди, звичаї, хоч поневолювачі постійно нівечили історичну пам'ять народу, палили й руйнували храми, забороняли коляду, щедрівку, вертеп, Маланку, гаївки, не кажучи вже про історичні пісні, з яких воскресали давньоукраїнські вої, козаки, повстанці, січові стрільці, воїни УПА.

Манявський скит

Неволя і смерть чекала на тих, хто прославляв Івана Муху, який підняв проти Польщі найбільше в Європі повстання. Він, один із перших козаків, визволив Снятин, Коломию, Тисменицю, Галич і був розбитий під Рогатином, заплативши за все головою. Кобзар Ярема Кончевський, розвідник Богдана Хмельницького, приніс до

Водоспад (с. Манява)

А хіба не з-під Галича старшина Січового Стрілецтва Дмитро Вітовський, що 1 листопада 1918 року, коли тріщала Австро-Угорська імперія, очолив переворот, започаткувавши створення Західноукраїнської Народної Республіки, столицею якої був Станіслав, де, власне, й ухвалено було стати ЗУНР єдиним державним організмом з УНР.

Івано-Франківськ пам'ятає кроки Михайла Грушевського, який ще будучи професором історії та головою НТШ, щоліта приїжджав до Криворівні працювати й відпочивати. Завжди поряд були Іван Франко, знаменитий етнограф і фольклорист Володимир Гнатюк, що запросив у гори Михайла Коцюбинського, який на гуцульському матеріалі написав повість "Тіні забутих предків", що стала сценарієм геніального кінофільму, завдяки режисеру Сергію Пара-

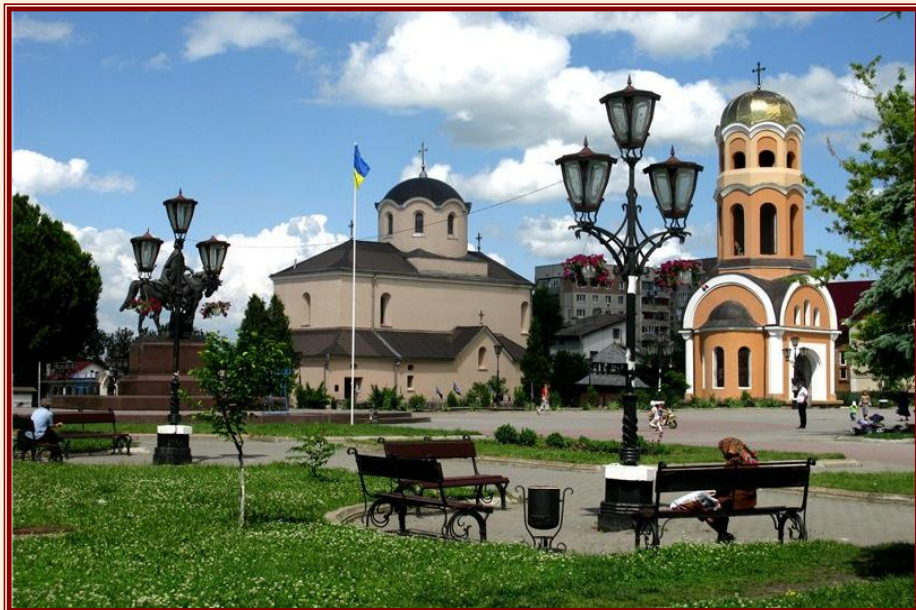
джанову, кіноактору Івану Миколайчуку й багатьом іншим кіномитцям. Тут народилися Йов Княгиницький, Іван Вагилевич, Василь Стефаник, Лесь Мартович, Марко Черемшина, Михайло Яцків, Тарас Мельничук, Богдан Бойко. Тут бували Леся Українка, Федір Вовк, Микола Міхновський, Олесь Гончар і багато видатних прикарпатців. Вони захоплювалися творчістю народних майстрів Шкрібляків, Бахматюком...

Край завжди славився талантами. Вертеп і Маланка, гаївкові хороводи, давні скоморохи – ось звідки починався на Прикарпатті театр. Уже 1848 року в Коломиї, іменем якої названо жанр унікальних народних пісень-мініатюр "коломиїок", поставлено на сцені перероблену "Наталку Полтавку" І. Котляревського. А харків'янин Гнат Хоткевич, рятуючись від арешту за участь у революції 1905-1907 років, утікає з Росії до Львова і на Гуцульщині створює унікальний театр, про який дуже скоро почули в Україні, Польщі, Росії. Нині діють професійні театри в Івано-Франківську та Коломиї, філармонія, народні дома.

***Церква Св. Пантелеймона –
ровесниця київської Софії
(с. Шевченкове,
Галицький район)***

Полонять світ гуцульські, бойківські, покутські та опільські музики, спів. Ми були свідками, як під музику до танцю "Аркан" парадним кроком наша спортивна дружина виходила на стадіон австралійського Сіднея, де відбувалися Олімпійські ігри, і світ ба-

Сучасний Галич. Центральна площа

чив і чув це. Бачив богатирів братів Вірастюків, чув спів Руслани, рід якої з Рогатинщини.

Справжні народні опери – сценарії народних весіль з прадавніми піснями-ладканками, танцями й віщуваннями, іншими народнопоетичними творами, народними музиками, з яких виток інструментальних оркестрів Петра Терпелюка, Василя Біланюка, Сергія Орла, танцювальних колективів, як ось коломийське "Покуття". Народна артистка Марія Стеф'юк виконує наші пісні по цілому світу, як і Гуцульський ансамбль пісні і танцю, ансамблі "Росинка", "Гуцулочка", виконавці Михайло Сливоцький, Василь Пірус, Михайло Кривень, Богдан Сташків, Тіна Кароль.

Візерунки вишиванок, як і орнаменти писанок, увібрали в себе барви зелених гір, синього неба, жовтогарячого сонця та стрімкості скель і гірських потоків. Це географія краю. А найбільша у світі писанка – в Коломії. Це вхід до музею писанок, яких тут не

менше як 10 тисяч. Крім Івано-Франківського краєзнавчого музею, Коломийського побуту й мистецтва Гуцульщини й Покуття, Долинського "Бойківщина", музею "Давній Галич" та багатьох інших, є ще унікальні домашні музеї родини Корнелюка в Косові, Дідишина в Космачі, Боберського в Микуличині, рівні яким важко знайти в Україні. Унікальними є музеї Визвольних змагань, особливо найбільший – у селі Старий Угринів, у якому народився Степан Бандера.

З Городенківщини дід головнокомандувача УПА Романа Шухевича. Сьогодні не кожен знає про те, що п'ятитомну монографію «Гуцульщина» створив і видав його дід Володимир Шухевич.

А хіба не в Чорному лісі творив відтинок УПА Василь Андрусак, де й загинув. Як багато було курінних, сотників, нижчих старшин та простих повстанців, що оповили безсмертною славою свою землю й себе в боротьбі за Українську Державу! Це про них співав Марко Боеслав, упівець-поет з Боднарова на прізвище Дяченко. Та нова доба нового хоче слова.

Музей писанки у м. Коломия.

Верховна Рада першого демократичного скликання стала історичним парламентом, бо ж змінилося життя всього народу.

Наш край можна сміливо назвати туристичною перлиною України.

Бо ще грають у горах водоспади, дзвенять полонинські вітри, де ходять табуни коней, череди худоби, отари овець, грають сопілки, трембіти, скрипки й цимбали. Під блакитними небесами наливається золоте колосся, яблука й груші в садах, ростуть ново-

будови, змінюються села й міста. І не знаєш у Карпатах, чи то село в лісі, чи ліс у селі, містечку. Тут виростають туристичні комплекси, як ось Буковель. А до “Скель Довбуша” в Бубнищі, в Яремче, до Сокольської скелі над Черемошем, до Дністровського каньйону, електростанції на Пруті й до Бурштинського велетня – ТЕС летять, ідуть, ідуть люди з усіх світів.

На планеті є багато прекрасних місць, але той, хто народився і живе на Прикарпатті, проживає не одне, а кілька життів. Тут прекрасні й неповторні всі пори року: весна, літо, осінь, зима. Тут зустрінеш майстрів-різьбярів, майстрів з обробки шкіри, металів, музичних інструментів, майстринь-вишивальниць, ткаль, з верстатів яких сходять килими, ліжники, найдивовижніші сувеніри.

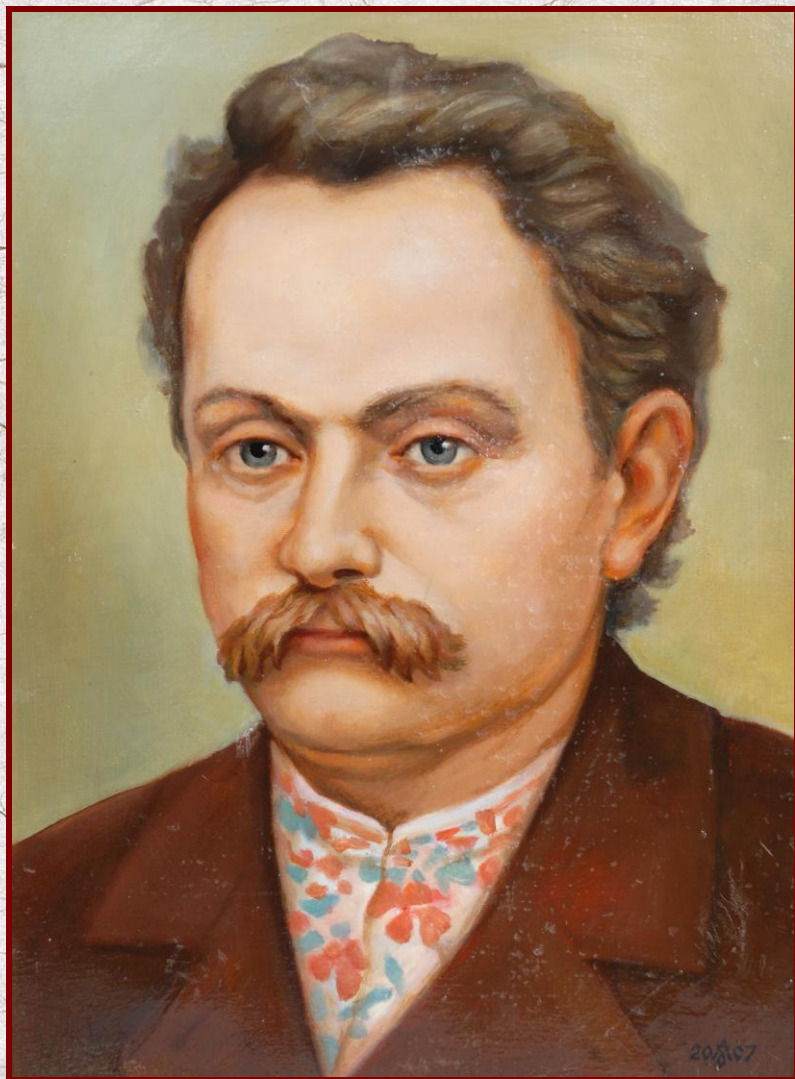

Скелі Довбуша (Бубнище)

*Від Станіславова
до Івано-Франківська*

Іван Якович Франко

письменник, філософ, на честь якого названо місто

Щ

е місто з'явилося внаслідок мудрості тих, хто століттями правив на цій землі і дбав про оборону цієї території. Місто заснували Потоцькі. Воно виникло на місці села Заболоття, яке належало Потоцьким.

Засновник міста Андрій Потоцький, коронний польний гетьман, розмістив його над річкою Бистрицею і облаштував як потужну фортецю.

Назву Станіславів Андрій Потоцький дав на честь свого батька Станіслава Ревери – великого коронного гетьмана, який був ініціатором цієї будови і вибрав місце для майбутнього міста.

Ще напередодні перетворення сільського поселення Заболоття на місто Станіславів Потоцькі на землях майбутнього Станіслава володіли мисливським палацом на Звіринці, пізніше названим Бельведером.

Потоцькі, будуючи фортецю на цих землях, довели будівництво замку і фортифікацій до таких масштабів, що Станіславів став найбільшим оборонним і міським осередком на цих теренах. Датою виникнення міста вважається 1662 рік, коли місто отримало магдебурзьке право. У Станіславі оселилися поляки, українці, євреї, вірмени.

Першим польським війтом у Станіславі був 1662 року Б. Андрушевський, який мав право присуджувати смертний вирок.

Створений у XVII столітті Станіславів з часом зробився містом-конгломератом і спільністю чотирьох народів і чотирьох різних релігій. Об'єднувало ці народи сильне почуття потреби оборони від ворогів.

Будівництво мурованого замку в Станіславі розпочато 1672 року і закінчено в 1678-му. Замок мав шість веж і огорожу, зроблену з цілих дубів.

Після першого поділу Польщі у 1772 році Станіславів разом із Покуттям відійшов під владу Австрії. В цей період у Станіславі був відносний мир та спокій. Біди, що були пов'язані з війною, окупацією, що переживало місто до поділу Польщі, поступилися міс-

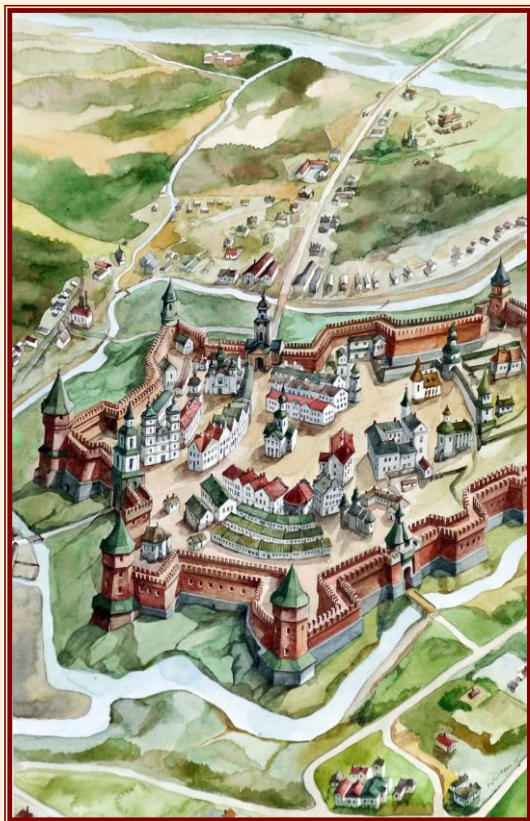
цем мирній праці. Це мало свої наслідки для міста: значно збільшилось населення, повернулися вірменські родини, які активізували міську торгівлю та підняли господарство. В цей час в Станіславі було 5402 мешканці.

У 1809 році розпочалася війна між Австрією, з одного боку, і Францією і Польщею – з іншого. Військові дії були перенесені на землі Східної Галичини. Все це спричинило руйнування міст і сіл.

Після Віденського конгресу 1815 р. антинаполеонівська коаліція підтвердила право Австрії на володіння Галичиною.

У 1866-1868 рр. місто в архітектурному плані докорінно змінюється. Вирішальний вплив на це мали дві небуденні події. Перша – це введення у тогочасній Галичині міського самоврядування.

Іншою подією, що докорінно змінила обличчя міста, була пожежа 1868 року, яка перетворила значну частину Станіслава на згарище, знищила площу Ринок, вірменську церкву та багато інших будівель.

План-схема м. Станіслава, кін. XVII ст.

Місто Станіславів, XVIII ст.

Перед міською владою постало завдання заново відбудувати місто, і вона впоралась з цим досить добре.

Під керівництвом бурмістрів місто почало швидко розростатися, причому цей процес відбувався настільки швидко, що вже перед Першою світовою війною Станіславів став третім за величиною у тогочасній Галичині. Велике значення для розвитку міста мало також відкриття залізничної дирекції, а також початок роботи повітових установ-повітового суду, дирекції державної скарбниці та ін.

У другій половині XIX ст. у Станіславові спостерігається бурхлива будівельна діяльність. Крім закінчення будівництва міської ратуші, відбудови вірменської церкви було збудовано залізничний вокзал, міський театр. Місто упорядковувалося, вулиці укладали бруківкою.

Після довгих років спокою та мирного господарювання над Станіславом, що вже 100 років не відчував військових негараздів, нависла нова загроза – Перша світова війна 1914-1918 років.

Місто двічі було окуповане російським військом, а потім австрійським.

Місто Івано-Франківськ сьогодні.

1 листопада 1918 р. Станіславів був зайнятий військами Української Центральної Народної Ради.

Протягом семи місяців Станіславів був столицею проголошеної українцями Західноукраїнської республіки. 24 травня 1919 року польська армія змусила українські загони залишити місто.

В цьому ж 1918 році союз держав під назвою Антанта віддав Західну Україну Польщі. У Станіславі знову почалося будівництво зруйнованих війною будівель. Міська ратуша була збудована із цегли, у верхній її частині було вмонтовано чотири годинники. Ар-

хітектурний вигляд ратуші зберігся до наших днів. Зараз у ній розміщений краєзнавчий музей Івано-Франківської області.

Станіславів був великим центром грабарства (горілчане виробництво), мінеральної промисловості, харчової і кондитерської промисловості, обробки металів, ткацтва, виробництва мила, деревообробного та нафтопереробного промислу і мав багато дрібних виробників косметики і одягу.

Костел Пречистої Діви Марії (збудований у 1762).

Друга світова війна стала одним із найдраматичніших періодів у новітній історії Станіславава. 17 вересня 1939 року радянські війська фактично вступили у війну проти Польщі. Західна Україна та білоруські землі відійшли до Радянського Союзу. В краю почали проводитися нові, радикальні суспільно-економічні перетворення. В цілому ці зміни мали суперечливий характер.

***Катедральний Собор Святого Воскресіння
(збудований у 1753 - 1763 рр.).***

22 червня 1941 року, з нападом Німеччини на СРСР, територія Прикарпаття, як і вся українська земля, стала ареною запеклих

боїв. Було знищено фактично всю промисловість, багато житлових будинків.

За роки окупації на каторгу до гітлерівської Німеччини насильно відправлено біля 70 тис. мешканців краю.

Долаючи труднощі повоєнних років, мешканці міста працювали на відбудові народного господарства. Особливо помітними були успіхи у промисловому розвитку. До ладу став Автоливш, Приладобудівний завод та Прикарпатський меблевий комбінат.

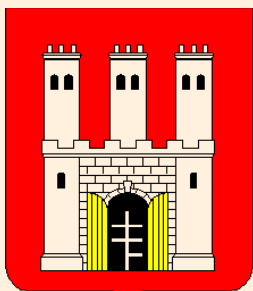
Вокзал.

До незалежності Прикарпаття, як і вся Україна, пройшло через довгий період випробувань.

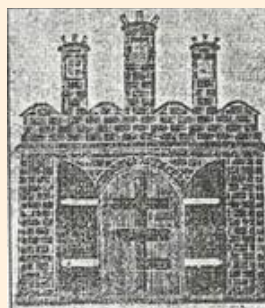
Було налагоджено тісні економічні зв'язки із багатьма країнами світу, завдяки сприятливому інвестиційному клімату здійснена широкомасштабна програма з реконструкції обласного центру. Місто Івано-Франківськ набуло виразного європейського вигляду, зберігаючи при цьому історичну неповторність.

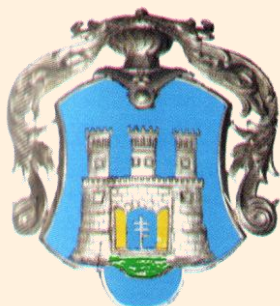
Офіційні герби м. Станіславо- ва – Івано-Франківська

*Копія (1790 р.) першого герба міста,
наданого королем у 1663 р.
(використовувався у 1663-1790 рр.)*

*«Ранньоавстрійський» герб міста
(1790-1895 рр.)*

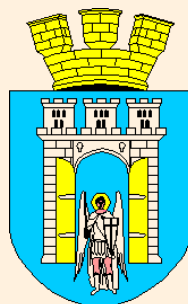
*«Пізноавстрійський» герб міста
(1897-1938 рр.)*

*«Польський» герб міста
(1938-1939 рр.)*

«Радянський» герб міста (1986-1991)

Сучасний герб міста (з 1995 р.)

*Історія виникнення
арбітражу в Україні*

Поняття «арбітражу» як органу, який би вирішував непорозуміння та суперечки, що виникають у процесі формування держави та її складових частин, в розвитку економічних та політичних міждержавних відносин з'явилося з моменту виникнення людського суспільства. Цей орган завжди був і залишається посередником між конфліктуючими сторонами, оскільки виконує роль арбітра або судді з вирішення різних спорів. У перекладі з французької мови «арбітраж» – це третейський суд, що є похідним від латинського *arbiter* – посередник, суддя з мирливого вирішення спорів.

Арбітраж у сучасному розумінні, тобто засіб або спосіб примирення юридичних осіб, коли між ними виникають суперечки, має багатовікову історію. Заснування комерційних судів в Одесі (1807 р.), Феодосії (1819 р.), Ізмаїлі (1824 р.) вважається початком створення арбітражних судів України.

Прийняття й опублікування Загального положення про застосування комерційних судів у Російській імперії (1832 р.) призвело до створення вже системи комерційних судів – попередників сучасних арбітражних судів.

Їх виникнення обумовлене прагненням до оперативного розгляду спорів, до усунення при цьому багатьох непотрібних канцелярських, бюрократичних формальностей, намагання упорядкувати діловодство. Статут судочинства в комерційних судах складався з 15 глав. Ось деякі з них: підсудність спорів; виклик та явка до суду; про відвід судді та членів суду; порядок слухання сторін; розгляд спору через посередників (тут офіційно передбачається можливість передачі спору на розгляд третейського суду); про загальні докази у справі; про відповідні письмові докази; про рішення комерційного суду та його виконання і т. д.

Комерційні суди продовжували діяти до 1917 року, переживши війни, політичні та економічні перетворення, реформи, доки не були ліквідовані Радянською владою (Декрет про суд № 1).

Умови діяльності господарських організацій докорінно змінилися після закінчення громадянської війни й переходу до нової економічної політики (НЕПу). Під час господарської реформи, що розпочалася з кінця 1921 року, впровадили комерційний розрахунок, підприємствам надали певну оперативну та майнову самостійність, взаємовідносини між ними та іншими господарськими організаціями почали будуватися на договірних засадах. Товарно-грошові відносини прийшли на зміну повній натуралізації. За цих умов виникає необхідність у створенні спеціальних органів для врегулювання всіх непорозумінь і протиріч, котрі виникають у взаємовідносинах підприємств і організацій. Такими органами стали арбітражні комісії.

Постановою від 3 квітня 1922 року Президія Вищої Ради Народного Господарства утворила Арбітражну комісію при Вищій Раді Народного Господарства і арбітражні комісії при її місцевих органах (профбюро, губраднаргоспях) та затвердила Положення «Про арбітражну комісію». Віданню названих комісій підлягали спори тільки між підприємствами й організаціями, підпорядкованими Вищій Раді Народного Господарства і його місцевим органам.

Подальший розвиток арбітражу зумовлено переходом на госпрозрахункові методи господарювання й організацію зв'язків на основі договорів. Застосування методів узгодження в регулюванні господарських відносин природно збільшило кількість спорів між організаціями, змінило їхній основний предмет. У ході вирішення справ став необхідним швидкий і оперативний їх розгляд при суворому державному контролі за дотриманням планової і договірної дисципліни.

3 травня 1931 року постановою ЦВК і РНК СРСР затверджено «Положення про держарбітраж», згідно з яким органами держарбітражу були утворені при Раді праці й оборони СРСР, економічних радах республік та виконкомах областей.

До компетенції органів державного арбітражу спочатку були віднесені усі спори щодо укладення договорів, про якість про-

дукції, а також інші майнові спори між установами, підприємствами та організаціями усупільненого сектора.

В Українській РСР Всеукраїнський Центральний Виконавчий Комітет та Рада Народних Комісарів республіки ухвалили постанову від 5 червня 1931 року «Про державний арбітраж УРСР», у якій зазначалося, що для вирішення майнових спорів між установами, підприємствами й організаціями суспільного сектора в Українській РСР створюється Держарбітраж при Раді Народних Комісарів УРСР і при обласних виконавчих (організаційних) комітетах.

Згодом, у 1933 році, на розгляд Державного арбітражу передали спори, що виникали у зв'язку з укладенням господарських договорів з постачання продукції, які одержали назву переддоговірних спорів.

У 30-40-ті роки в умовах жорсткої адміністративно-командної системи управління Держарбітраж, підпорядкований виключно органам державного управління, не міг суттєво впливати на регулювання господарських відносин та ефективно захищати права підприємств.

У 50-60-х роках активізується період десталінізації в соціально-економічному житті України, який передбачав перехід від галузевого управління промисловістю до управління за територіальним принципом на основі економічних адміністративних районів через ради народного господарства. Новий етап у господарському будівництві зумовлював необхідність істотних змін в організації та діяльності органів державного арбітражу.

На підставі постанови Ради Міністрів УРСР «Про затвердження структури і штатів управління Міністерства юстиції УРСР при облвиконкомах» № 1049 від 20 травня 1953 року Державний арбітраж передано в систему Міністерства юстиції УРСР. В цей час, окрім вирішення спорів, пов'язаних з договорами майнового характеру, між установами, підприємствами й організаціями усупільненого сектора, за винятком, встановленим законом, на розгляд Державного арбітражу були передані спори, що виникали у зв'язку з укладенням господарських договорів щодо постачання продукції.

Постановою Ради Міністрів УРСР № 1639 від 1 жовтня 1960 року затверджено «Положення про Державний арбітраж при Раді Міністрів УРСР». Постанова Ради Міністрів УРСР № 1294 від 19 листопада 1963 року затвердила «Положення про міжобласні Держарбітражі при виконавчих комітетах обласних (промислових) радах депутатів», з 1 січня 1964 року утворюються міжобласні державні арбітражі.

Економічна реформа 1965р. визначила необхідність переходу до економічних методів управління, розширення прав підприємств, подальшого зміцнення планової і договірної дисципліни. Зміни в економіці зумовили заходи щодо посилення захисту прав підприємств і збереження єдності в застосуванні законодавства.

В Українській РСР «Положення про Державний арбітраж при Раді Міністрів УРСР» було прийняте постановою уряду № 294 від 30 травня 1974 року. Зазначеною постановою затверджено структуру Державного арбітражу при Раді Міністрів УРСР і «Загальне положення про державні арбітражі при виконавчих комітетах обласних Рад депутатів трудящих Української РСР». Єдину систему Держарбітражу СРСР становили державний арбітраж при Раді Міністрів СРСР, Державні арбітражі при радах міністрів союзних і автономних республік, Державні арбітражі при виконкомах крайових, обласних і місцевих рад депутатів трудящих. Із введенням нових положень змінилися підвідомчість спорів, що розглядалися держарбітражем, а також штатна чисельність працівників. Так раніше розглядалися спори, які виникали під час укладання договорів на суму не більшу 500 тис. карбованців, а при виконанні угоди – на суму, що не перевищувала 5 тис. карбованців; а вже у ці роки Держарбітражами розглядалися такі спори щодо сум, не більших 2 млн. карбованців і 15 тис. карбованців відповідно.

З прийняттям Конституції СРСР 1977 року почався новий етап в організації та діяльності Державного арбітражу Відповідно до статті 163 цієї Конституції вирішення господарських спорів між підприємствами, установами й організаціями покликані були здійснювати органи Державного арбітражу в межах їх компетенції. У цій же статті союзної Конституції встановлювалося, що організація

і порядок діяльності органів Державного арбітражу визначаються Законом про Державний арбітраж СРСР. Раніше подібні питання вирішувалися не законами, а підзаконними нормативно-правовими актами.

У конституціях союзних республік теж йшлося про Державний арбітраж. Зокрема, у статті 161 Конституції Української РСР 1978 року зазначалося, що «вирішення господарських спорів між підприємствами, установами й організаціями здійснюється органами Державного арбітражу в межах їх компетенції». Отже, в 1978 році органи Державного арбітражу вперше були визнані конституційними органами.

На виконання вимог Конституції СРСР 1977 року Верховною Радою СРСР 30 листопада 1979 року було прийнято Закон «Про Державний арбітраж СРСР», який визначив зростання ролі органів Державного арбітражу в зміцненні законності в господарських відносинах. На підставі цього Закону Рада Міністрів СРСР затвердила Положення про Державний арбітраж при Раді Міністрів СРСР і Правила розгляду господарських спорів державними арбітражами.

При реалізації завдання забезпечення однакового і правильного застосування законодавства у вирішенні господарських спорів іншими органами (відомчими арбітражами) теж виникали значні труднощі. Тому 18 лютого 1987 року Президія Верховної Ради СРСР прийняла Указ «Про внесення змін і доповнень до законодавства Союзу РСР про Державний арбітраж». Було кардинально змінено місце арбітражу в системі органів держави. Державний арбітраж при Раді Міністрів СРСР перетворився в Держарбітраж СРСР; держарбітражі при радах міністрів союзних республік – у державні арбітражі союзних і автономних республік; держарбітражі місцевих органів управління – у держарбітражі областей, міст. Держарбітраж СРСР, держарбітражі республік і місцеві арбітражі стали підзвітними безпосередньо Верховній Раді СРСР і її Президії, а в республіках – Верховній Раді відповідної республіки.

До 1988 року органи Державного арбітражу діяли при виконках державної влади, спочатку – при органах Міністерства юстиції, потім – при виконавчих органах обласних рад, а в центрі –

при Раді Міністрів УРСР. Вони були перетворені в єдину союзно-республіканську систему, і тим самим їх можливості впливати на підприємства й організації поступово розширювались, оскільки у своїй діяльності при розгляді та вирішенні спорів органи Державного арбітражу ставали незалежними від вищих і місцевих виконавчо-розпорядчих органів державного управління. Державні арбітражі не тільки розглядали господарські спори, а й здійснювали деякі контрольно-управлінські функції. Крім цього, центральні органи Державного арбітражу мали право видавати деякі акти нормативного характеру. Але з переходом країни до ринкової економіки виникла необхідність кардинально перебудувати систему органів, що вирішують господарські спори. А відокремлення органів Державного арбітражу від органів виконавчої влади забезпечувало однаковий захист прав і законних інтересів усіх суб'єктів господарського життя. Оскільки у 1988 році Державний арбітраж УРСР був виведений із підпорядкування органів управління, то він став самостійною системою із деякими властивими для судового органу рисами.

Після проголошення Декларації “Про державний суверенітет України” одним із перших заходів влади на шляху до впровадження ринкових відносин було створення арбітражних судів.

4 червня 1991 р. Верховна Рада України ухвалила Закон “Про арбітражний суд” №1142-СІІ, відповідно до якого арбітражним судам було надано статус органів судової влади і покладено на них відповідальність за здійснення правосуддя у господарських правовідносинах, а в листопаді 1991 р. Прийнятий Арбітражний процесуальний кодекс України, який став першим подібним актом у країнах СНД. Відповідно до Закону УРСР “Про арбітражний суд” і згідно з Постановою Верховної Ради УРСР №1143-ХІІ від 04.06.1991 р. “Про порядок введення в дію Закону УРСР “Про арбітражний суд” органи Державного арбітражу в Українській РСР були реорганізовані в систему арбітражних судів. У системі арбітражних судів України державний арбітраж області отримав статус арбітражного суду Івано-Франківської області. Згодом арбітри набули

статусу суддів, усвідомлюючи важливість і відповідальність судового вирішення економічних справ.

Таким чином, Держарбітраж був ліквідований, а натомість створено арбітражний суд, який став спеціалізованою судовою інституцією, законодавчо визнаною самостійною ланкою в системі судової влади в Україні, яка незалежно здійснювала правосуддя з усього сектора господарських справ.

*Структура системи
господарських судів*

Систему господарських судів України становлять:

- **Вищий господарський суд України.**
- **Апеляційні господарські суди:**
 - Дніпропетровський апеляційний господарський суд
 - Донецький апеляційний господарський суд
 - Київський апеляційний господарський суд
 - Львівський апеляційний господарський суд
 - Одеський апеляційний господарський суд
 - Рівненський апеляційний господарський суд
 - Севастопольський апеляційний господарський суд
 - Харківський апеляційний господарський суд
- **Місцеві господарські суди:**
 - Господарський суд Автономної Республіки Крим
 - Господарський суд Вінницької області
 - Господарський суд Волинської області
 - Господарський суд Дніпропетровської області
 - Господарський суд Донецької області
 - Господарський суд Житомирської області
 - Господарський суд Закарпатської області
 - Господарський суд Запорізької області
 - Господарський суд Івано-Франківської області
 - Господарський суд Київської області
 - Господарський суд Кіровоградської області
 - Господарський суд Луганської області
 - Господарський суд Львівської області
 - Господарський суд Миколаївської області
 - Господарський суд Одеської області
 - Господарський суд Полтавської області
 - Господарський суд Рівненської області
 - Господарський суд Сумської області
 - Господарський суд Тернопільської області
 - Господарський суд Харківської області
 - Господарський суд Херсонської області
 - Господарський суд Хмельницької області
 - Господарський суд Черкаської області
 - Господарський суд Чернівецької області
 - Господарський суд Чернігівської області
 - Господарський суд міста Києва
 - Господарський суд міста Севастополя

ТАТЬКОВ Віктор Іванович

*Голова Вищого господарського суду України, заслужений юрист
України, кандидат юридичних наук.*

Народився 29 квітня 1956 року у с. Новоігнатівка Волноваського району Донецької області.

Трудову діяльність розпочав у 1974 р. учнем автослюсаря. З 1974 р. по 1976 р. служив у армії. У 1976-1982 рр. працював слюсарем на Донецькому авторемонтному заводі №1.

У 1982 р. закінчив заочне відділення юридичного факультету Ростовського-на-Дону державного університету за спеціальністю «Правознавство», кваліфікація - юрист.

У 1982-1994 рр. працював правовим інспектором праці, головним правовим інспектором Донецької облпрофради, завідувачем юридичного відділу Донецької облдержадміністрації.

У 1994 р. Верховною Радою України Татьков Віктор Іванович обраний заступником голови арбітражного (господарського) суду Донецької області.

У серпні 2001 р. Верховною Радою України обраний на посаду судді Донецького апеляційного господарського суду безстроково, у листопаді 2001 р. на зборах суддів Донецького апеляційного господарського суду обраний головою суду.

Стаж роботи в галузі права – понад 25 років. Має перший кваліфікаційний клас судді. Кандидат юридичних наук. Почесний працівник арбітражного суду України, Почесний працівник господарського суду України.

Татьков В. І. – заслужений юрист України, нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України, Почесною відзнакою Вищого господарського суду України II ступеня, Почесною грамотою Вищого господарського суду України, Почесною відзнакою Вищої ради юстиції України, Спілки юристів України.

З вересня 2010 р. – голова Вищого господарського суду України.

ОСЕТИНСЬКИЙ Анатолій Йосипович

***Заступник голови Вищого господарського суду України,
кандидат юридичних наук, заслужений юрист України.***

Народився 28 вересня 1948 року у Києві.

Освіта – вища юридична. В 1972 р. закінчив юридичний факультет Саратовського юридичного інституту. Кандидат юридичних наук (2006). У системі господарського судочинства з 1981 року.

З січня 1981 р. призначений державним арбітром Держарбітражу УРСР, з грудня 1986 р. – начальник відділу нагляду та узагальнення арбітражної практики, з 1988 р. – член колегії Держарбітражу УРСР. У червні 1991 р. Верховною Радою УРСР призначений заступником голови Вищого арбітражного суду України.

З липня 2001 року – заступник голови Вищого господарського суду України. Суддя вищого кваліфікаційного класу.

Осетинський А. Й. – автор і укладач ряду видань, головний редактор «Вісника господарського судочинства». Нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня, орденом юстиції I ступеня Всесвітньої організації юристів та багатьма іншими нагородами.

МОСКАЛЕНКО Віктор Семено- вич

*Заступник голови Вищого господарського суду України,
заслужений юрист України.*

Народився 1 листопада 1948 року у с. Коцюбииське Київської області.

Освіта – вища юридична. У 1978 р. закінчив юридичний факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка. У системі господарського судочинства з 1983 року.

З 1991 року – арбітр, суддя і член президії Вищого арбітражного суду України.

З лютого 2003 року Москаленко В. С. – заступник голови Вищого господарського суду України. Суддя вищого кваліфікаційного класу.

Москаленко В. С. – автор багатьох наукових публікацій, член редакційної колегії «Вісника господарського судочинства». Нагороджений численними відзнаками Верховного суду України,

Ради суддів України та ряду громадських організацій.

ШУЛЬГА Олександр Федорович

Заступник голови Вищого господарського суду України,

заслужений юрист України.

Народився 5 серпня 1946 року у Києві.

Освіта – вища юридична. У 1973 р. закінчив юридичний факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка. У системі господарського судочинства з 1993 року.

З 1993 року – суддя, заступник голови Судової палати, член Президії Вищого господарського суду України.

З лютого 2006 року Шульга О. Ф. – заступник голови Вищого господарського суду України, заслужений юрист України.

ТУПИЦЬКИЙ Олександр Миколайович

Голова Львівського апеляційного господарського суду

Народився 28 січня 1963 року в селі Білозір'я Черкаського району Черкаської області.

Освіта: у 1988 році закінчив Харківський юридичний інститут ім. Ф. Є. Дзержинського.

Кар'єра: 1988-1993 рр. – стажист прокуратури м. Донецька; з лютого по травень 1993 – судовий розпорядник Куйбишевського районного суду м. Донецька; з травня 1993 р. – суддя Куйбишевського районного суду м. Донецька; 2002-2009 рр. – голова Куйбишевського районного суду м. Донецька.

З жовтня 2010 р. – суддя Донецького апеляційного господарського суду.

З грудня 2010 р. – голова Львів-

ського апеляційного господарського суду.

Наукові ступені та звання: кандидат наук з державного управління.

ЮРКЕВИЧ Михайло Васильович

*Заступник голови
Львівського апеляційного господарського суду*

Народився на Прикарпатті 01.09.1959 року в с. Нові Кривотули, Тисменицького району.

В 1976 році закінчив Старо-Кривотульську середню школу. До служби в армії працював в Івано-Франківській обласній філармонії робочим сцени, організатором концертів.

Після служби в армії (1977-1979 роки) працював експедитором в УВТК «Івано-Франківськпромбуд».

У 1980 році поступив на денне відділення юридичного факультету Львівського державного університету імені Івана Франка.

Після закінчення навчання з 1985 року по 1992 рік працював юрисконсультом, начальником юридичного бюро на Львівському заводі «Сяйво».

В системі господарських (арбітражних) судів працює з 1992 року. В тому числі на адміністративних посадах з 2001 року по 2007 рік та з 2007 року по 2011 рік працював заступником та першим заступником голови Львівського апеляційного господарського суду. В лютому місяці 2011 року Вищою радою юстиції України призначений на посаду заступника голови Львівського апеляційного господарського суду.

Суддівський стаж Михайла Васильовича складає майже 19 років. Має перший кваліфікаційний клас судді.

За час роботи на займаних посадах в системі господарських судів був нагороджений відзнакою «Почесний працівник господарських судів України», «Почесною грамотою президії Вищого господарського суду і ради суддів господарських судів України», «Почесною відзнакою Вищої ради юстиції». У 2009 році присвоєно почесне звання «Заслужений юрист України».

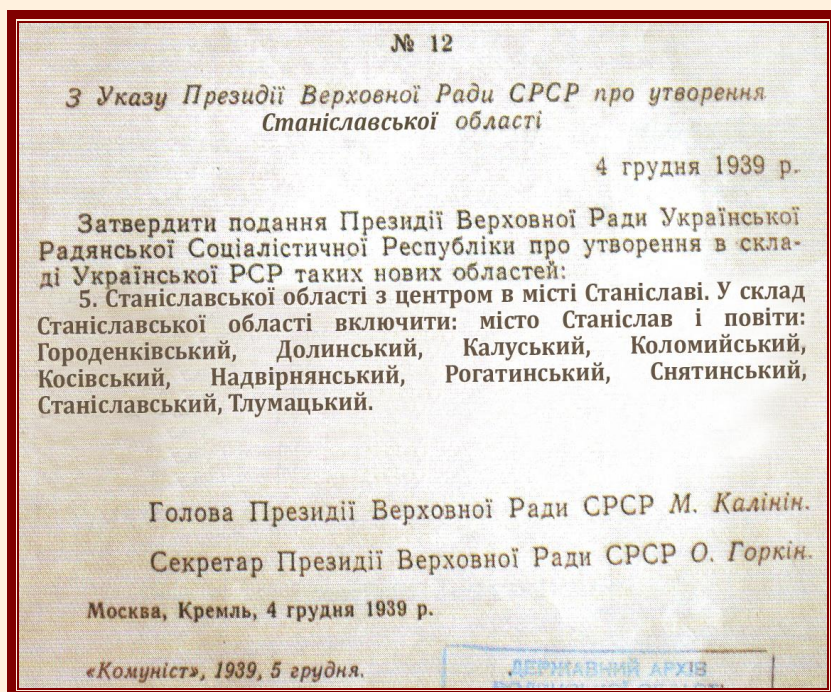
*Історія розвитку
господарського суду
Івано-Франківської області*

Історія арбітражних судів України бере свій початок із 1922 року, коли Постановою Президії Вищої Ради Народного Господарства УРСР була створена Арбітражна комісія та затверджено положення «Про арбітражну комісію».

Арбітражні суди на території Західної України з'явилися в 1939 році після приєднання цих земель до Радянської України. 4 грудня 1939 року була утворена Станіславська область з центром у місті Станіславі. До її складу входили місто Станіслав, Городенківський, Долинський, Калуський, Коломийський, Косівський, Надвірнянський, Рогатинський, Снятинський, Станіславський та Тлумацький повіти.

АРХІВНА КОПІЯ

77/38

ПОСТАНОВА № 1515
РАДИ НАРОДНИХ КОМІСАРІВ УРСР
16 ГРУДНЯ 1939 РОКУ
м. Київ.

Про утворення обласних органів Державного Арбітражу при Волинському, Дрогобицькому, Львовському, Тернопольському, Рівненському та Станіславовському обласних виконавчих комітетах УРСР

Для розв'язання майнових спорів між установами, підприємствами та організаціями в напрямі зміцнення договірної планової дисципліни і господарського розрахунку, Рада Народних Комісарів УРСР постановляє:

1. Утворити обласні органи Державного арбітражу при Волинському, Дрогобицькому, Львовському, Тернопольському, Рівненському та Станіславовському обласних виконавчих комітетів УРСР.

2. Зобов'язати Головного Арбітра при Раднаркомі УРСР до 20 грудня 1939р. закінчити підбір кандидатур на посади Головарбітрів обласних арбітражів та представити їх на затвердження відповідних обласних комітетів.

Голова Ради
Народних Комісарів УРСР

Л. КОРНІЄЦЬ

Керуючий справами
РНК УРСР

О. ШИНКАРЬОВ

Оригіналові відповідає: *Шинкарьов*

Вн. УС РНК УРСР
Інд. 317
Тпр. 40. дг.

АРХІВНА КОПІЯ 28

~~Прочитати
12/4/40~~

ПОСТАНОВА № 680
РАДИ НАРОДНИХ КОМІСАРІВ УРСР
5 травня 1940 року
м.Київ

Про організацію короткострокових курсів в м.Львові по підготовці працівників органів Держарбітражу УРСР.

З метою підготовки працівників обласних органів Держарбітражу при Волинському, Дрогобицькому, Львівському, Тернопільському, Ровенському та Станіславському обласнихкомах, - Рада Народних Комісарів УРСР постановляє:

1. Організувати в м.Львові не пізніше 20-го травня 1940 року п'ятиденні короткострокові курси по підготовці працівників органів Держарбітражу, в кількості 28 чоловік.
2. Зобов'язати Головарбітра при РНК УРСР укомплектувати зазначені курси слухачами з підбраниого штату арбітрів і консультантів, забезпечивши нормальну і безперервну роботу курсів.
3. Паркоміністеріа УРСР відпустити в розпорядження Головарбітра при РНК УРСР з республіканського бюджету кошти на утримання цих курсів в сумі 30860 крб. -

Голова Ради Народних Комісарів УРСР - Л.КОРІСЬ

Коруючий Справами РНК УРСР - О.ШИНКАРЬОВ

Вн. УС РНК
УРСР
ЛНД.37
Спр.55
ар.
№-281

Оригіналові відповідає: *Мілош*

16 грудня 1939 року для розв'язання майнових спорів між установами, підприємствами та організаціями задля зміцнення договірної типової дисципліни і господарського розрахунку Радою Народних Комісарів УРСР було ухвалено постанову про утворення обласних органів Державного арбітражу при Волинському, Дрогобицькому, Львівському, Тернопільському, Рівненському та Станіславському обласних виконавчих комітетах УРСР.

Цією же постановою зобов'язано Головного арбітра при Раднаркомі УРСР до 20 грудня 1939 року закінчити підбір кандидатур на посади головних арбітрів та представити їх на затвердження відповідних облвиконкомів. Для цього були необхідні професійні кадри, котрі могли виконувати поставлені перед ними завдання. Тож 5 травня 1940 року Рада Народних Комісарів УРСР видала постанову № 630 «Про організацію короткострокових курсів у місті Львові по підготовці працівників органів Держарбітражу УРСР».

У постанові зазначалось, що з метою підготовки працівників обласних органів Держарбітражу необхідно організувати у Львові не пізніше 20 травня 1940 року півторамісячні курси з підготовки працівників органів Державного арбітражу в кількості 28 осіб. Головного арбітра при Раді Народних Комісарів УРСР зобов'язали укомплектувати зазначені курси слухачами з підбраного штату арбітрів і консультантів та забезпечити нормальну й безперерйну роботу курсів. Крім цього, нарком фінансів УРСР повинен був виділити з республіканського бюджету кошти на утримання курсів у сумі 30860 карбованців.

Архівні документи того часу свідчать, що згідно з постановою Станіславського облвиконкому № 88 від 25 жовтня 1940 року першим головним державним арбітром в Станіславській області було призначено Шевченка Сергія Юхимовича, 1903 року народження, уродженця Краснодарського краю, який мав середню освіту. В 1939 році він переїхав до Західної України і працював інструктором, а згодом помічником голови Станіславського облвиконкому. Незадовго перед призначенням він закінчив у Львові курси з підготовки державних арбітрів.

У Державному архіві Івано-Франківської області не вдалося знайти документальних відомостей про роботу та штат працівни-

ків Держарбітражу при Станіславському облвиконкомі у довоєнний період. Справа в тому, що при евакуації архіву на Схід, під Житомиром, ешелон із документацією зазнав бомбардування німецької авіації й один із вагонів загорівся. Було знищено фактично всю документацію Станіславського облвиконкому.

У період Великої Вітчизняної війни діяльність Державного арбітражу на території Станіславської області була призупинена.

Після звільнення Прикарпаття від німецько-фашистських окупантів вона поновилася й у липні 1945 року державним арбітром при Станіславському облвиконкомі було призначено Глотова Григорія Івановича, 1899 року народження, росіянина, родом із селян-бідняків, освіта середня, бухгалтер за фахом.

У довоєнні роки Григорій Іванович працював заступником голови Держарбітражу Дрогобицької області.

В перші дні війни Гловатов Г. І. воював на фронті і був політрукком 99 стрілкової дивізії.

На фронт він був поранений та контужений, двічі перебував у полоні, з якого обидва рази втік.

З листопада 1943 року – парторг партизанського загону «Буревісник», що діяв на Одещині.

У серпні 1945 року Гловатов Г. І. стає студентом заочної форми навчання юридичного факультету Львівського державного університету.

У 1945 році в штаті апарату обласного державного арбітражу було шість посад: два головних арбітри, два арбітри, помічник головного арбітра, секретар-машиніст та кур'єр.

Книги наказів Держарбітражу, особові справи та бухгалтерські документи свідчать про те, що кількість працюючих становила від трьох до п'яти осіб. І хоча періодично штати установи скорочувалися (було скорочено посади арбітра і консультанта), проте тут залишалися постійно працювати головний арбітр і секретар-машиніст.

У другій половині 1945 року на розгляд арбітражу було передано 76 позовних заяв, з яких у вересні-грудні розглянуто 47, решту повернули як неналежно оформлені. І це не дивно, оскільки

досвіду щодо порядку розгляду господарських спорів у господарюючих суб'єктів не було.

У повоєнні роки в країні відновлювалась жорстка командно-адміністративна система управління соціалістичною економікою, в якій Держарбітраж підпорядковувався вищим та обласним виконавчо-розпорядчим органам влади.

У листопаді 1945 року облдержарбітраж провів першу обласну нараду з керівниками обласних господарських і торгових установ, на якій присутніх було поінформовано про порядок укладання і виконання господарських договорів та про правила розгляду господарських спорів в арбітражах.

1946 року облдержарбітраж розглянув уже 564 справи, з яких 51 стосувалася переддоговірних спорів. Крім того, з ініціативи арбітражу було порушено і розглянуто ще 55 справ, у тому числі 29 про укладення господарських договорів.

Незважаючи на те, що в 1947 році кількість розглянутих справ сягала за шість сотень та у зв'язку із недостатнім фінансуванням, директивні органи держави вирішили скоротити чисельність штату до трьох одиниць. Попри те, що з кожним роком кількість справ постійно зростала (до 700-800 у 1959-1960 рр.), чисельність штату залишалася до 1960 року незмінною.

Період 1945-1960 років характеризувався високою плінністю кадрів. Головною причиною такого стану була недостатня правова визначеність місця і ролі обласних державних арбітражів, яка не змінилася і після затвердження нового Положення про державні арбітражі при виконавчих комітетах обласних рад депутатів трудящих УРСР, затвердженого постановою Ради Міністрів УРСР від 1 жовтня 1960 року. За цей час облвиконком лише один раз, у листопаді 1948 року, розглянув питання про роботу облдержарбітражу. І це не дивно, бо до того часу уряд не визначився, що робити з цим органом, а тому його підпорядковували то Міністерству юстиції (в 1953 р.), то створювали міжобласні арбітражі (в 1963 р.), потім знову повертали до структури облвиконкому. Все це аж ніяк не сприяло зміцненню законності в економіці.

В цей період у країні розпочалася відбудова народного господарства, зруйнованого війною. На Прикарпатті, у Карпатах, від-

бувалася масова заготівля деревини. Відповідно їй предметом спору у Держарбітражі були справи щодо неправильного визначення в транспортних та розрахункових документах кубатури, продукції лісу, визначення кількості дров або застосування неправильного коефіцієнта щільності породи.

Крім цього, справи, що надходили до Держарбітражу, ділились на такі категорії:

- спори щодо якості, комплектності та асортименту;
- кількісні недостачі;
- спори щодо застосування цін, ставок і тарифів;
- спори з розрахунків та інші.

В архівних матеріалах є наказ головного арбітра Глотова Г. І. № 18 від 17 жовтня 1946 року, в якому зазначені правила трудової дисципліни. Робочий день встановлювався з 9 до 18 години, з перервою з 13 до 14 години. Під час перерви хтось із працівників мав чергувати в апараті.

Після смерті Глотова Г. І., згідно з наказом виконавчого комітету Івано-Франківської обласної ради №660 від 10 жовтня 1960 року, на посаду головного арбітра призначено Коб'якова Василя Олександровича, 1924 року народження, уродженця Белгородської області. До війни Василь Олександрович закінчив технічне училище при Харківському електромеханічному заводі, де і працював токарем вищого розряду.

В листопаді 1942 р. призваний в армію і вже в січні 1943 року брав участь у Сталінградській битві.

Гвардії сержант Коб'яков В. О. брав участь у визволенні України, командував ротою. Війну закінчив у Празі гвардії лейтенантом, помічником начальника штабу і старшим

Коб'яков В.О., головний арбітр до 1984 р.

дізнавачем стрілкового полку. Після війни Василь Олександрович працював слідчим Рахівської окружної прокуратури.

У 1948-1950 роках Коб'яков В. О. працював начальником юридичного відділу Станіславського облвиконкому. В цей час він закінчив юридичний факультет Львівського державного університету.

У цей період у штаті Держарбітражу було чотири посади: головний державний арбітр, державний арбітр, машиніст-друкар та кур'єр.

Наприкінці 50-60-х років до компетенції Державного арбітражу входили функції, що нині також забезпечуються господарськими судами: вирішення господарських спорів; узагальнення практики розгляду спорів; роз'яснення господарського законодавства.

У зв'язку зі збільшенням кількості справ Держарбітражем при облвиконкомі в 60-х роках до участі в їх розгляді почали залучатися громадські арбітри, кількість яких зростала з кожним роком. Арбітри на громадських засадах добиралися та закріплювалися за галузевими секторами Держарбітражу з урахуванням галузі господарства. Такий принцип позитивно позначався на якості вирішення спорів. Арбітри на громадських засадах розглядали спори 1-2 рази на місяць. Держарбітраж узгоджував з кожним із них дату та час розгляду спору з урахуванням його зайнятості на основному місці роботи.

Попередня підготовка справ до розгляду та повідомлення сторін про день слухання здійснювались Держарбітражем. Громадські арбітри ознайомлювалися з позовними матеріалами за 2-3 дні до слухання справи. Оформлення рішення здійснювалося ними самостійно, а його друк та надсилання сторонам, як правило, – Держарбітражем. Про виявлені при розгляді спорів недоліки в роботі підприємств і організацій громадські арбітри повідомляли їх керівників та партійні органи.

Держарбітраж разом із арбітрами на громадських засадах періодично здійснювали узагальнення матеріалів різних категорій справ. З метою підвищення кваліфікації арбітрів з ними регулярно

проводили заняття з питань теорії арбітражної практики, вивчення чинного законодавства.

60-ті роки на Прикарпатті ознаменувалися як час бурхливої індустріалізації та розвитку всіх галузей промисловості. В м. Калуші розбудовувався гірничо-металургійний комбінат, було споруджено хімічно-металургійний комбінат «Хлорвініл», який на той час давав два відсотки валового національного продукту країни.

В області зросли обсяги постачання та збуту, гуртової і роздрібною торгівлі, збільшився товарообіг. Крім цього, встановлювалися нові господарські зв'язки між організаціями та підприємствами. В суспільстві утверджувалися принципи договірних відносин. І державний арбітраж у процесі розгляду господарських спорів значну увагу приділяв зміцненню договірної дисципліни. Крім основної роботи, головний арбітр та арбітри займалися громадською діяльністю, а саме: систематично перевіряли з юридичного боку та по суті протоколи райвиконкомів, розсилали листи інструктивного характеру, надавали юридичну допомогу щодо вирішення скарг, які надходили в облвиконком, перевіряли сільські ради.

У 1962 році місто Станіслав з нагоди святкування його 300-річчя було перейменовано на Івано-Франківськ на честь письменника Івана Франка, який часто бував на Прикарпатті. Відповідно з цього часу область почала називатися Івано-Франківською.

Значне підвищення ролі державного арбітражу виникло у зв'язку з економічною реформою 1965 року, яка визначила необхідність переходу до економічних методів управління, розширення прав підприємств, зміцнення планової та договірної дисципліни.

Зміни в економіці обумовили необхідність вжиття заходів по посиленню захисту прав підприємств і забезпечення єдності в застосуванні законодавства. Постановою Ради Міністрів СРСР від 17 січня 1974 року "Про подальше вдосконалення організації й діяльності органів держарбітражу" були внесені істотні зміни в організаційну структуру державного арбітражу. Державний арбітраж став єдиною союзно-республіканською системою.

Новий етап у розвитку радянського арбітражу пов'язаний з прийняттям Конституції СРСР 1977 року. Стаття 163 Конституції СРСР передбачала, що вирішення господарських спорів між підпри-

емствами, установами й організаціями здійснюється органами державного арбітражу в межах їхньої компетенції. Відповідна норма була закріплена і в Конституції УРСР 1978 року. Так у статті 161 Конституції УРСР (1978 р.) також було передбачено, що вирішення господарських спорів між підприємствами, установами та організаціями здійснюється органами державного арбітражу в межах їх компетенції. Організацію і порядок діяльності цих органів визначив прийнятий 30 листопада 1979 року Верховною Радою СРСР Закон СРСР «Про державний арбітраж в СРСР», який значно підвищив роль органів державного арбітражу у зміцненні законності в господарських відносинах. На основі цього Закону Рада Міністрів СРСР затвердила Положення про Державний арбітраж при Раді Міністрів СРСР і Правила розгляду господарських спорів державними арбітражами.

На основі чинного законодавства СРСР у 1980 році були затверджені положення про органи державного арбітражу союзних республік. «Положення про органи державного арбітражу в УРСР» було затверджене постановою Ради Міністрів УРСР 31 липня 1980 року за узгодженням із Державним арбітражем при Раді Міністрів СРСР. Згідно зі ст. 1 зазначеного Положення в УРСР діяли Державний арбітраж при Раді Міністрів УРСР, як союзно-республіканський орган УРСР; державні арбітражі при виконавчих комітетах обласних, Київської міської Рад народних депутатів.

Відповідно до перелічених законодавчих актів, арбітраж повинен був не тільки забезпечувати захист прав та інтересів організацій при вирішенні господарських спорів, але й активно впливати на них з метою дотримання законності і державної дисципліни, усувати недоліки в господарській діяльності та керівництві ними, забезпечувати однакове і правильне застосування законодавства, здійснювати заходи, спрямовані на вдосконалення правового регулювання господарської діяльності.

Проте, з часом виявилася невідповідність між завданнями Держарбітражу і наданими в його розпорядження засобами їх реалізації. Правові засоби, які застосовував арбітраж, були в основному спрямовані на низові ланки економіки і майже не зачіпали вищих органів. Впливати на них Держарбітраж не міг, тому що Зако-

ном про Раду Міністрів СРСР був віднесений до числа інших підвідомчих урядових органів і поставлений рангом нижче міністерств, державних комітетів. Державному арбітражу надавалося право у випадку виявлення в ході вирішення господарського спору незаконного відомчого акту не рахуватися з ним і приймати своє рішення, діючи виключно на основі закону. Водночас визнавати незаконні акти управління недійсними Держарбітраж права не мав.

В таких нелегких умовах прийшлося працювати голові держарбітражу Івано-Франківської області Коб'якову Василю Олександровичу.

Багато зусиль та енергії доклав Василь Олександрович для встановлення арбітражної системи на Прикарпатті. Виховав професійних та кваліфікованих арбітрів. Нині з пошаною та вдячністю згадують свого наставника його послідовники.

Органи державного арбітражу до 1988 року діяли при виконавчих органах державної влади, спочатку – при органах Міністерства юстиції, потім – при виконавчих органах обласних рад, а в центрі – при Раді Міністрів УРСР. Розглядаючи господарські спори, вони здебільшого виступали як органи державного управління.

При розгляді господарських спорів державні арбітражі повинні були керуватися не стільки законом, скільки підзаконними актами. Вони не тільки розглядали господарські спори, а й здійснювали деякі контрольно-управлінські функції. Крім того, центральні органи державного арбітражу мали право видавати деякі акти нормативного характеру.

Реорганізація органів державного арбітражу завершилась з моменту затвердження постановою Ради Міністрів СРСР від 16 квітня 1988 року нового «Положення про Державний арбітраж СРСР» та нової редакції «Правил розгляду господарських спорів державними арбітражами». Постановою Ради Міністрів УРСР від 5 жовтня 1988 року № 319 було затверджено нове «Положення про органи державного арбітражу в Українській РСР».

Згідно з рішенням облвиконкому Івано-Франківської обласної ради №282 від 13 грудня 1984 року Коб'яков В. О. пішов на заслужений відпочинок. Цим же рішенням на посаду головного арбі-

тра Івано-Франківської області призначено Юрчак Володимира Антоновича.

Юрчак Володимир Антонович народився 13 грудня 1943 року у смт. Обертин Тлумацького району Івано-Франківської області в селянській родині.

У 1961 році закінчив Снятинський культурно-освітній технікум. З 1974 року працював інструктором Тлумацького райкому Компартії України.

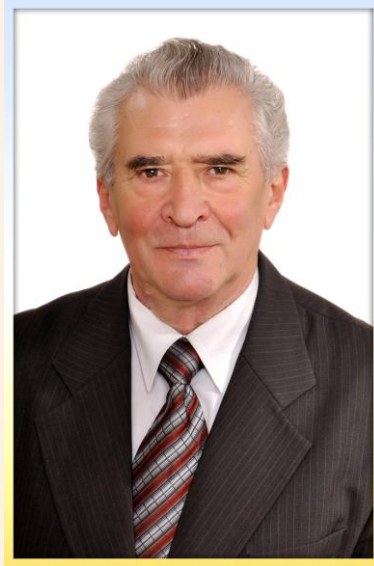
Протягом 1968-1974 років навчався на заочному відділенні юридичного факультету Львівського державного університету ім. І. Франка.

У 1976 році обраний секретарем виконкому районної Ради депутатів трудящих. У 1978 році затверджений головою Тлумацького районного комітету народного контролю. З 1980 по 1984 роки працював на посаді інструктора Івано-Франківського обкому Коппартії України.

У грудні 1984 року призначений головним державним арбітром Івано-Франківської області, а у 1991 році - головою арбітражного суду Івано-Франківської області.

Заслужений юрист України, нагороджений знаком «Почесний працівник арбітражного суду України», почесною відзнакою «Знак пошани» та медаллю «Ветеран господарського суду України».

Постановою Верховної Ради України від 22 березня 2007 р. №815-V Юрчак Володимир Антонович пішов на заслужений відпочинок у зв'язку з відставкою.

Юрчак В.А., голова господарського суду Івано-Франківської обл. до 2007 р.

На початку 80-х років разом з головним державним арбітром Івано-Франківської області на посадах арбітрів працювали Цюх Ганна Захарівна та Сobotник Вікторія Вікторівна, які працюють в суді і зараз.

У 80-ті роки продовжується реорганізація органів державного арбітражу. До 1988 року вони діяли при виконавчих органах державної влади – органах Міністерства юстиції, потім – при виконавчих органах обласних рад.

Реорганізація органів державного арбітражу завершилась з моменту затвердження Постановою Ради Міністрів СРСР від 16 квітня 1988 року нового «Положення про Державний арбітраж СРСР».

У 1988 році Державний арбітраж УРСР був виведений із підпорядкування органів управління, став самостійною системою. Він все більше набував рис судового органу, однак, до 1991 року все ж таки не був справжнім судом та ще мав ознаки, притаманні органам управління, діяв в умовах командно-адміністративної системи.

Створення спеціалізованих судів, що розглядають господарські спори, співпало з процесом становлення незалежної України, зміцнення і розвитку принципів демократії, основним з яких є принцип поділу влади на законодавчу, виконавчу і судову та здійснення їхньої діяльності на основі верховенства права.

Верховна Рада України 4 червня 1991 року прийняла Закон «Про арбітражний суд». Цю дату можна вважати юридичним і фактичним початком діяльності арбітражних судів як самостійної ланки судової влади. В Україні законодавчо було закріплено принцип незалежності суддів при вирішенні всіх господарських спорів, що виникають між суб'єктами господарювання. Розгляд і вирішення всіх спорів між суб'єктами господарювання – юридичними особами незалежно від форм власності, а у передбачених законом випадках – і за участю органів державної влади і управління, були віднесені до компетенції тільки арбітражних (господарських) судів.

Таким чином, уперше в історії СРСР сформувалася самостійна система арбітражних судів в окремій республіці. У цьому законодавчому акті були визначені прерогативи арбітражного суду саме як ланки судової влади, що здійснює правосуддя в господар-

ських відносинах. Закон України «Про арбітражний суд» вперше з часів революції започаткував здійснення правосуддя з господарських справ спеціалізованими судовими установами.

У той же час економічні перетворення, формування ринкової економіки вимагали кардинального реформування органів арбітражу. Для вирішення суперечок між господарюючими суб'єктами був необхідний орган, який не залежав від законодавчої і виконавчої влади. Виникла необхідність у створенні незалежної судової системи, спеціально пристосованої для розгляду господарських спорів.

Прийнятий 6 листопада 1991 року Арбітражний процесуальний кодекс України, встановив процедуру захисту охоронюваних прав та інтересів суб'єктів підприємницької діяльності. Один із перших серед подібних законодавчих актів у державах-учасниках СНД, Арбітражний процесуальний кодекс України надав можливість забезпечити реалізацію передбачених Законом України "Про арбітражний суд" принципів арбітражного судочинства, визначив підвідомчість спорів арбітражним судам, чітко окреслив процесуальні права та обов'язки учасників арбітражного процесу, регламентував порядок розгляду спорів, постановлення по них рішень, перевірки законності останніх. Тим самим, вперше в історії України було сформовано самостійну систему арбітражних судів, законодавчо закріплено здійснення правосуддя в господарських спорах спеціалізованими судовими органами.

Відокремлення Івано-Франківського державного арбітражу від виконкому Івано-Франківської обласної ради в окремий орган – арбітражний суд Івано-Франківської області – призвело до значних структурних та організаційних змін.

У зв'язку з кардинальною зміною правової природи юрисдикційного органу виникли нові завдання та функції новоствореної судової ланки. Це стало причиною розширення штату. В 1991 році штатний розклад суддів був затверджений в кількості 10 чоловік. Спискова чисельність суду складала 5 чоловік.

Верховна Рада України 28 квітня 1992 року ухвалила «Концепцію судових органів України», в якій містилися напрями вдосконалення організації та діяльності арбітражних судів. Концепція

відіграла в цілому позитивну роль у визначенні основних напрямів реформування судів, встановленні кола проблем, без вирішення яких неможливе становлення судової влади.

У нелегкий час становлення і розвитку української державності арбітражні суди своєю працею позитивно сприяли подоланню кризових явищ, стабілізації господарських відносин у країні, зміцненню її економіки.

Нова Конституція України, прийнята Верховною Радою України 28 червня 1996 року, створила фундаментальну правову базу, покликану забезпечити подальшу судово-правову реформу. Конституція закріпила побудову системи судів загальної юрисдикції за принципами територіальності і спеціалізації.

Збільшення кількості справ, які надходять до арбітражного суду, свідчить про зростаючу довіру до нього з боку суспільства, а також про підвищення професіоналізму представників господарюючих суб'єктів. Приємно усвідомлювати, що громадяни, шукаючи законних шляхів вирішення своїх проблем та суперечок, звертаються до арбітражних судів аби неупереджено та відповідно до чинного законодавства розв'язати будь-яку конфліктну ситуацію, що склалася в їх господарській діяльності. Тільки за 1994-1999 роки арбітражним судом Івано-Франківської області було вирішено 18 666 справ. Кількість розглянутих справ постійно збільшувалася і вже в 2003 році зросла до 4595 справ.

З розвитком системи арбітражних судів України проходило становлення та зміцнення арбітражного суду Івано-Франківської області. У зв'язку зі збільшенням кількості справ, що надходили до суду, та їх ускладненням, з появою нових категорій спорів (банкрутство, податкові спори, справи про визнання недійсними актів державних органів), із року в рік стала збільшуватися кількість штатних працівників суду.

Указом Президента України №511/2001 від 11. 07. 01 «Про утворення апеляційних господарських судів та затвердження мережі господарських судів України» господарський суд Івано-Франківської області включено до мережі господарських судів України з чисельністю суддів в кількості 21 посада.

Указом Президента України №1667/2005 від 29.11.2007 р. Сobotник Вікторія Вікторівна призначена до виконання обов'язків голови господарського суду Івано-Франківської області, працюючи до цього часу на посаді заступника голови суду.

Рішенням Ради Суддів України від 22 червня 2007 року №81 заступниками голови суду призначено Шіляк Марину Анатоліївну та Матуляка Петра Ярославовича.

Указом Президента України № 178/2010 від 16. 02. 10 «Про кількісний склад суддів місцевих господарських судів» збільшено кількісний склад суддів господарського суду Івано-Франківської області, який становить 24 одиниці.

У зв'язку з набранням чинності Законом України «Про судоустрій і статус суддів» від 07. 07. 10 №2453 – VI забезпечення роботи суду здійснює його апарат, який очолює керівник апарату – Кучер Назар Михайлович та його заступник Філімонов Олексій Павлович.

Основоположну роль у створенні організаційних та інших умов для забезпечення нормальної роботи суду та суддів відіграє орган суддівського самоврядування – збори суддів господарського суду Івано-Франківської області як важлива гарантія забезпечення незалежності.

На зборах суддів обговорюються та вирішуються питання внутрішньої діяльності суду, визначення потреб кадрового, фінансового, матеріально-технічного, організаційного забезпечення суду та організації роботи суддів по дотриманню законодавства, забезпеченню прав громадян, зміцненню виконавчої дисципліни, додержання норм кодексу професійної етики судді.

Вирішенню поставлених перед судом завдань значним чином сприяє запроваджена організаційна структура суду, до якої входять 4 відділи: відділ статистики, інформаційно-аналітичного забезпечення; відділ фінансового та кадрового забезпечення; відділ документального забезпечення; відділ господарського забезпечення, а також канцелярія, бібліотека.

Сьогодні господарський суд Івано-Франківської області укомплектований кадрами, які здатні забезпечити високий професійний рівень розгляду найскладніших справ.

Присяга судді

вступаючи на посаду судді, урочисто присягаю
об'єктивно, безсторонньо, неупереджено, незалежно
та справедливо здійснювати правосуддя,
підкоряючись лише закону та
керуючись принципом верховенства права,
чесно і сумлінно виконувати обов'язки судді,
дотримуватися
морально-етичних принципів поведінки судді,
не вчиняти дій, що порочать звання судді та
принижують авторитет судової влади.

Судді господарського суду Івано-Франківської області.

**Соботник Вікторія Ві-
кторівна**

голова господарського суду

Івано-Франківської області

Народилася 12 березня 1959 р. у м. Хмельницькому.

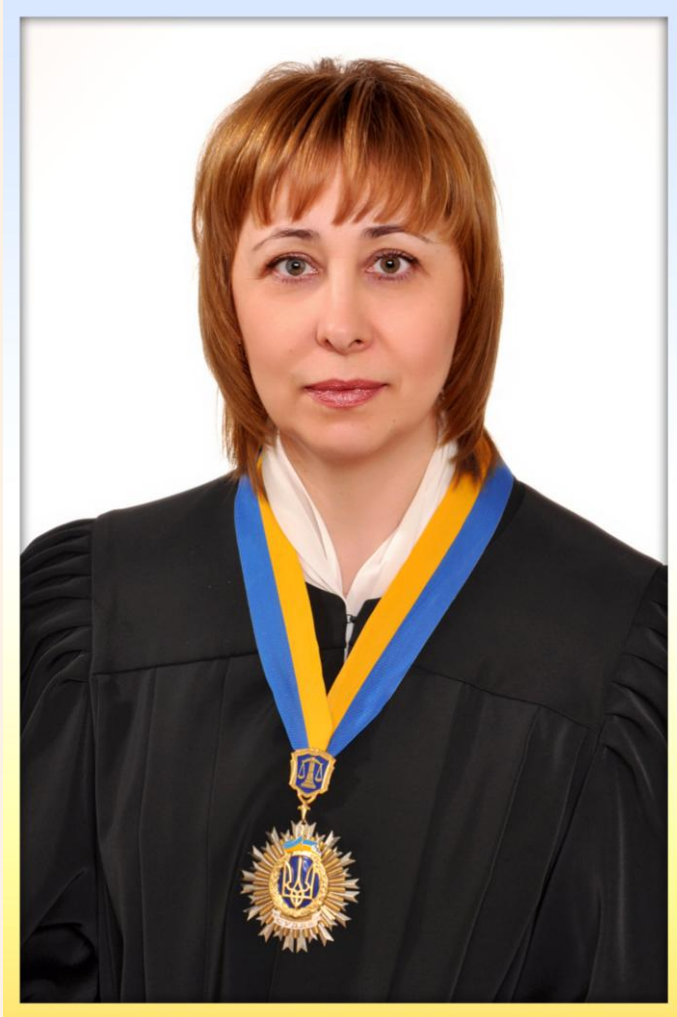
Освіта: Львівський Державний університет ім. Івана Франка (1977-1988 рр.), спеціальність “Правознавство”.

Кар’єра: 1976-1978 рр. – секретар судового засідання народного суду Залізничного району м. Львова; 1978 р. – секретар судового засідання Ленінського районного народного суду м. Львова; 1978-1979 рр. – завідуюча діловодством військової прокуратури Прикарпатського військового округу, м. Львів; 1982-1983 рр. – юрисконсульт заводу “Позитрон”, м. Івано-Франківськ. З серпня 1983 року – держарбітр Івано-Франківського держарбітражу. Постановою Верховної Ради України від 19.06.1992 р. призначена арбітром арбітражного суду Івано-Франківської області. Другий кваліфікаційний клас судді присвоєно 26.11.1997 р. З листопада 2005 р. – заступник голови господарського суду Івано-Франківської області. З травня 2007 – голова господарського суду Івано-Франківської області.

Нагороди та відзнаки:

- 12.12.2007 р. присвоєно почесне звання “Заслужений юрист України” за значний особистий внесок у розбудову правової держави, здійснення правосуддя, високий професіоналізм у захисті конституційних прав і свобод громадян.;
- 22.05.2006 р. – відзнака Вищого господарського суду України “Ветеран господарських судів України”;
- 28.08.1996 р. – відзнака “Почесний працівник арбітражного суду України”;
- 05.12.2003 р., 22.05.2006 р. – Почесні грамоти Вищого господарського суду України та Ради суддів господарських судів України;
- 19.11.2007 р. – ювілейна платівка Вищого господарського суду України з нагоди відзначення 85-ї річниці утворення перших державних органів з розгляду господарських спорів.

Робота на громадських засадах (членство) з 02.03.2007 р. по 30.07.2010 р. – член Ради суддів господарських судів України.

**Шіляк Марина Анатолі-
ївна**

суддя, заступник голови господарського суду

Івано-Франківської області

Народилася 29 листопада 1966 р. в м. Краснодарі Краснодарського краю, Росія.

Освіта: *Армавірський юридичний технікум (1982-1985 рр.); Київський державний університет ім. Т. Г. Шевченка (1985-1990 рр.), спеціальність "Правознавство".*

Кар'єра: *у 1991 р. – юрисконсульт підприємства "Івано-Франківськголовапостач"; 1991-1998 рр. – старший консультант, помічник голови арбітражного суду Івано-Франківської області;*

з 1998 р. – суддя господарського суду Івано-Франківської області; 14.06.2006 присвоєно другий кваліфікаційний клас судді;

з 22 червня 2007 року – заступник голови господарського суду Івано-Франківської області.

Нагороди та відзнаки:

- *відзнака "Почесний працівник господарського суду України" (22.05.2006 р.);*
- *Почесна грамота Вищого господарського суду України та Ради суддів господарських судів України (22.05.2006 р.);*
- *ювілейна платівка Вищого господарського суду України з нагоди відзначення 85-ї річниці утворення перших державних органів з розгляду господарських спорів – 19.11.2007 р.*

Матуляк Петро Ярославович

суддя, заступник голови господарського суду

Івано-Франківської області

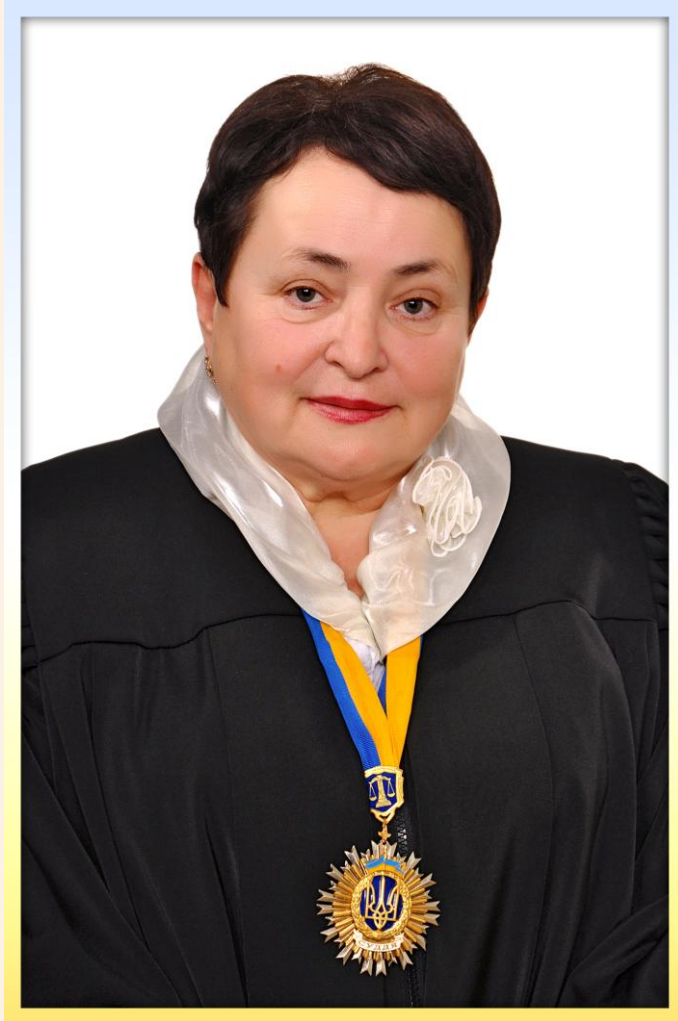
Народився 21 січня 1959 р. с. Вільхівка, Рожнятівського району Івано-Франківської області.

Освіта: 1981 рр. – історичний факультет педагогічного інституту ім. Василя Стефаника, 1992 р. – Львівський державний університет ім. І. Франка, спеціальність “Правознавство”.

Кар’єра: 1981-1986 рр. – вчитель історії у с. Негівці Калуського району Івано-Франківської області; 1986-1999 рр. – служба в органах внутрішніх справ; 1999-2000 рр. – провідний консультант по судовій роботі відділу організаційного забезпечення діяльності судів Івано-Франківського обласного управління юстиції; з 2000 р. – суддя господарського суду Івано-Франківської області; з 22.06.2007 р. – заступник голови господарського суду Івано-Франківської області. 30.10.2009 р. присвоєно другий кваліфікаційний клас судді.

Нагороди та відзнаки:

- Почесна відзнака Вищої Ради юстиції України (02.06.2009 р.);
- Почесна грамота Вищого господарського суду України та Ради суддів господарських судів України (30.09.2008 р.).

Шух Ганна Захарівна

*суддя господарського суду
Івано-Франківської області*

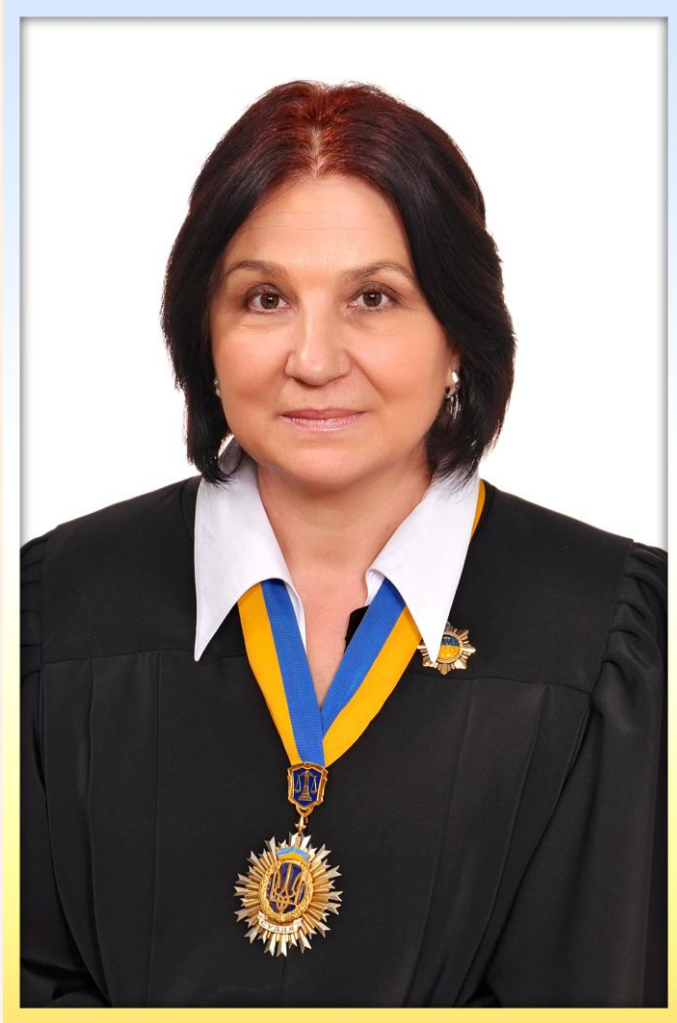
Народилася 30 жовтня 1952 р. в смт. Першотравневе, Березнівського району, Рівненської області.

Освіта: Львівський державний університет ім. І. Франка. (1973-1978 рр.) спеціальність "Правознавство".

Кар'єра: 1970-1973 рр. – звільнений секретар Березнівського РК ЛКСМУ Рівненської області; 1978-1980 рр. – юрисконсульт Бельцького УПТК Мінсільбуду МРСР; 1980-1981 рр. – юрисконсульт Івано-Франківської облспоживспілки; 1981-1990 рр. – держарбітр Івано-Франківського облдержарбітражу; 1990-2007 рр. – заступник головного державного арбітра Івано-Франківського облдержарбітражу, заступник голови арбітражного суду, заступник голови господарського суду Івано-Франківської області, з 2007 р. – суддя господарського суду Івано-Франківської області.

Нагороди та відзнаки:

- відзнака Вищої Ради юстиції України (22.05.2006 р.);
- відзнака Вищого господарського суду України "Ветеран господарських судів України" (22.05.2006 р.);
- відзнака "Почесний працівник арбітражного суду України" (29.05.1993 р.);
- відзнака "Почесний працівник господарського суду України" (05.12.2003 р.);
- відзнака Вищого арбітражного суду України II ступеня (25.05.2001 р.);
- подяка Голови Вищого арбітражного суду України (22.08.1996 р., 24.11.1997 р., 01.03.2000 р.);
- подяка Голови Вищого господарського суду України (24.10.2002 р., 14.11.2002 р.).

Фрич Марія Миколаївна

*суддя господарського суду
Івано-Франківської області*

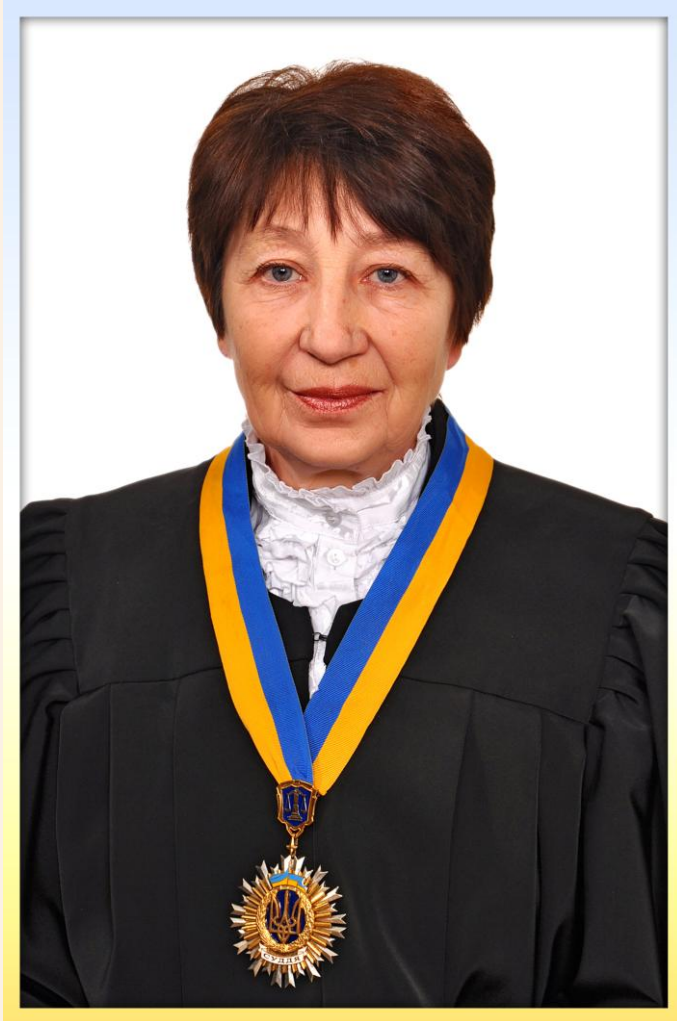
Народилася 21 квітня 1956 року в с. Новошин Долинського району Івано-Франківській області.

Освіта: *в 1980 році закінчила Львівського державний університет ім. Івана Франка, спеціальність "Правознавство".*

Кар'єра: *1980-1986 рр. – старший юрисконсульт Івано-Франківської обласної контори Будбанку; 1986-1987 рр. – юрисконсульт Івано-Франківського ОТЕП-50995; з 1987 р. – держарбітр, арбітр, суддя господарського суду Івано-Франківської області.*

Нагороди та відзнаки:

- *відзнака Ветеран господарських судів України (01.06.2009 р.);*
- *відзнака "Почесний працівник арбітражного суду України" (29.05.1995 р.);*
- *відзнака "Почесний працівник господарського суду України" (22.05.2006 р.);*
- *ювілейна платівка Вишого господарського суду України з нагоди відзначення 85-ї річниці утворення перших державних органів з розгляду господарських спорів (19.11.2007 р.).*

**Круглова Олена Мики-
тівна**

суддя господарського суду

Івано-Франківської області

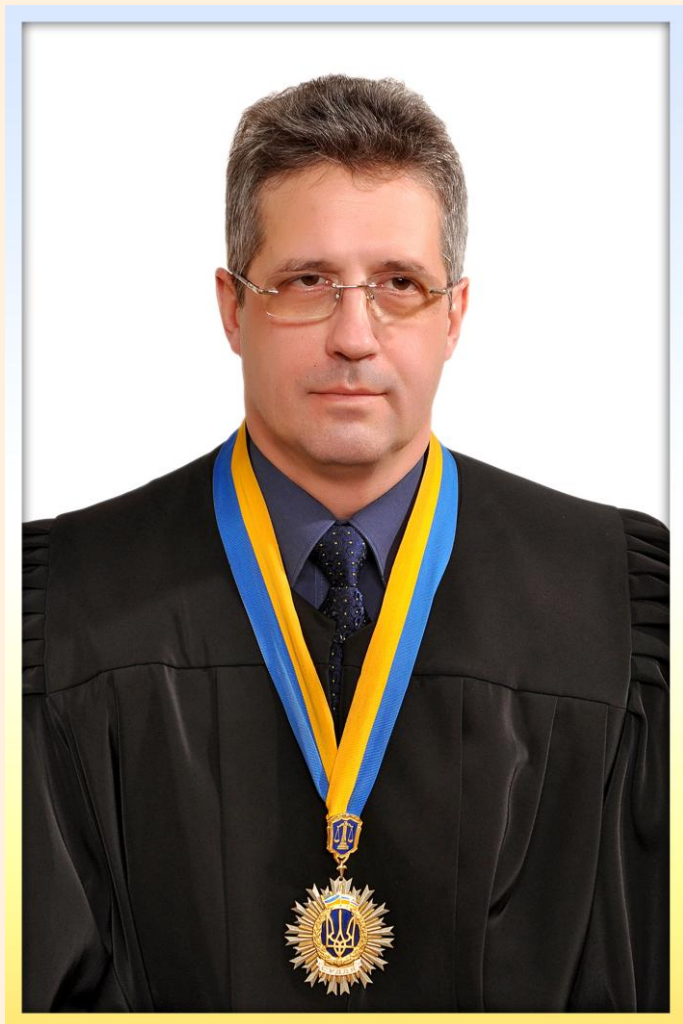
Народилася 23 лютого 1949 р. у с. Ріпне Волочиського району, Хмельницької області.

Освіта: у 1976 р. закінчила Київський державний університет ім. Т. Шевченка, спеціальність “Правознавство”

Кар’єра: 1969-1972 – секретар судового засідання Волочиського народного суду”; 1972-1974 рр. – машиністка Івано-Франківського відділу соціального забезпечення; 1974-1975 рр. – машиністка, інспектор по кадрах, старший інспектор по кадрах спеціального конструкторського бюро литейних автоматичних ліній; 1975-1992 рр. – старший юрисконсульт Івано-Франківського обласного об’єднання по торгівлі меблями – фірми „Меблі”; з червня 1992 р. – суддя господарського суду Івано-Франківської області.

Нагороди та відзнаки:

- відзнака Вищого господарського суду України “Почесний працівник господарського суду України” (22.05.2006 р.);
- Почесна Грамотою Вищого господарського суду України та Ради суддів господарських судів України (05.12.2003 р.);
- подяка Голови Вищого арбітражного суду України (27.05.1999 р.).

Грица Юрій Іванович

*суддя господарського суду
Івано-Франківської області*

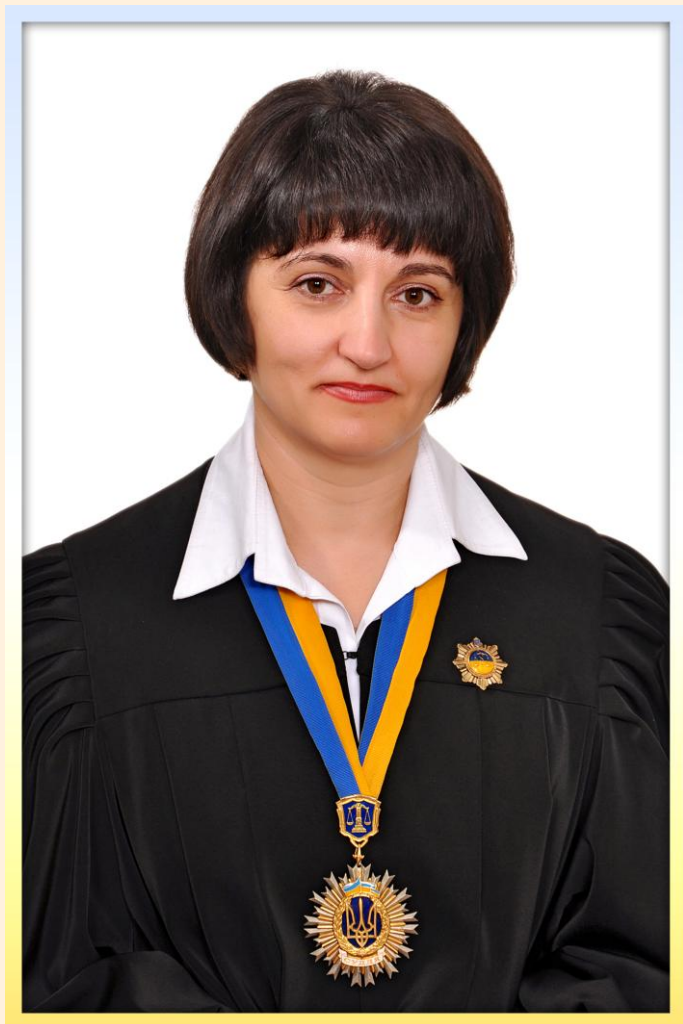
Народився 19 грудня 1963 р. у м. Ечміадзін, республіка Вірменія.

Освіта: *Львівський ордена Леніна державний університет ім. І. Франка (1981-1986 рр.) спеціальність "Правознавство".*

Кар'єра: *після закінчення Львівського ордена Леніна державного університету ім. І. Франка з 1986 по 1988 рр. працював старшим юрисконсультom Івано-Франківської ордена "Знак Пошани" фабрики художніх виробів ім. Р. Люксембург, з 1988 по 1992 рр. – заступник завідуючого відділу по обліку та розподілу житла, завідуючий відділу по обліку та розподілу житла Івано-Франківського міськвиконкому; з 1992 р. – суддя господарського суду Івано-Франківської області.*

Нагороди та відзнаки:

- *відзнака Вищого господарського суду України "Почесний працівник господарського суду України" (05.12.2008 р.);*
- *подяка Голови Вищого арбітражного суду України (27.05.1999 р.);*
- *подяка Голови Вищого господарського суду України (22.05.2006 р.).*

**Фанда Оксана Михайлі-
вна**

суддя господарського суду

Івано-Франківської області

Народилася 1 травня 1970 р. у с. Куропатники Березанського району Тернопільської області.

Освіта: *Калінінградський державний університет (1988-1992 рр.), спеціальність “Правознавство”.*

Кар’єра: *після закінчення Калінінградського державного університету з 1992 по 1996 рр. працювала юрисконсультом другої категорії договірно-правового відділу підприємства “Івано-Франківськголовпостач”, 1996-1998 рр. – старший консультант, помічник голови арбітражного суду Івано-Франківської області; з 1998 р. – суддя господарського суду Івано-Франківської області.*

Нагороди та відзнаки:

- *знак “Почесний працівник господарського суду” (10.12.2010 р.);*
- *Почесна Грамота Вищого господарського суду України та Ради суддів господарських судів України (22.05.2006 р.);*
- *подяка Голови Вищого арбітражного суду України (04.10.2000 р.);*
- *подяка Голови Вищого господарського суду України (10.12.2009 р.).*

**Шкіндер Павло Анато-
лійович**

суддя господарського суду

Івано-Франківської області

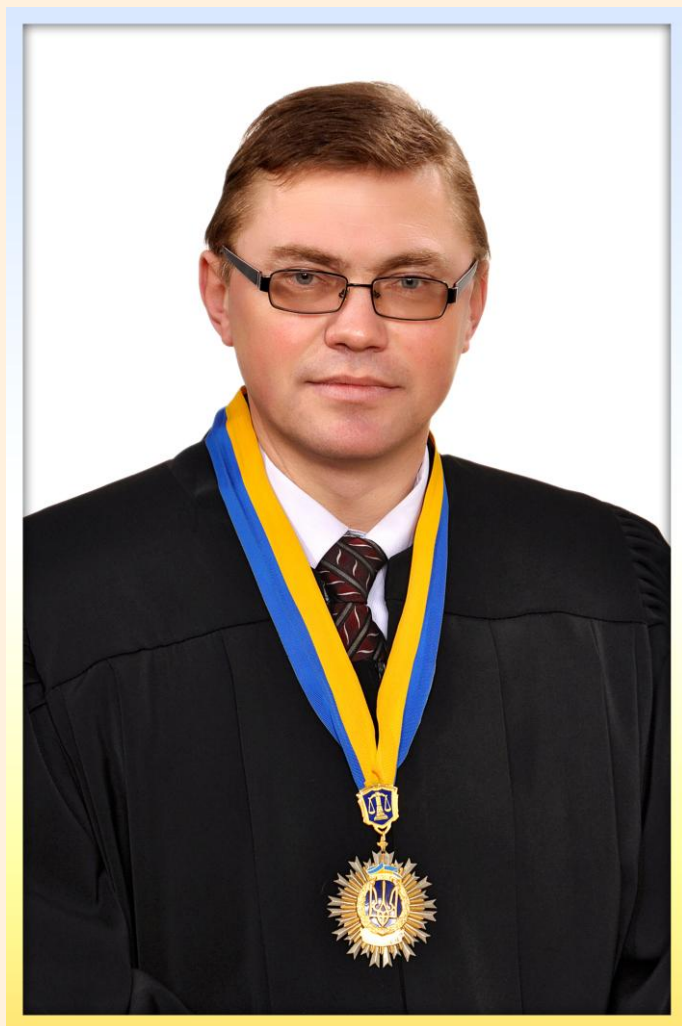
Народився 10 квітня 1963 р. у с. Григорівка, Чаплинського району, Херсонської області.

Освіта: *Одеський державний університет ім. І. Мечникова (1985-1990 рр.), спеціальність "Правознавство".*

Кар'єра: *1982-1984 рр. – військова строкова служба в Радянській Армії; після закінчення Одеського державного університету ім. І. Мечникова з 1990 по 1992 рр. працював стажер народного суду Київського району м. Одеси; 1992-1994 рр. – юрисконсульт МГП "ІУС" треста "Електропівдень-західмонтаж", фірми "ПСВ-А", житлово-експлуатаційного об'єднання Київського району м. Одеси; 1995-2000 рр. – прокурор відділу нагляду за додержанням законів щодо прав і свобод та захисту інтересів держави прокуратури Івано-Франківської області, у 2000 р. – помічник прокурора м. Івано-Франківська, з 2000 р. – суддя господарського суду Івано-Франківської області.*

Нагороди та відзнаки:

- *Почесна Грамота Вищого господарського суду України та Ради суддів господарських судів України (10.12.2009 р.).*

**Булка Володимир Іго-
рович**

суддя господарського суду

Івано-Франківської області

Народився 10 липня 1963 р. в с. Григорів, Рогатинського району Івано-Франківської області.

Освіта: 1978-1982 – Львівський житлово-комунальний технікум; 1984-1989 р. Львівський державний університет ім. І. Франка, спеціальність “Правознавство”.

Кар’єра: після закінчення Львівського житлово-комунального технікуму у 1982 р. працював інженером технічного нагляду міського житлово-експлуатаційного об’єднання, м. Івано-Франківськ; 1982-1984 рр. – військова строкова служба в Радянській Армії; 1989-1990 рр. – стажист Івано-Франківського міського народного суду; 1990-1992 – правовий інспектор ЦК профспілки працівників агропромислового комплексу Івано-Франківського обкому профспілки працівників агропромислового комплексу; 1992-1994 рр. – головний юрисконсульт-арбітр відділу організації ревізійної роботи, юридичного обслуговування та правового забезпечення управління сільського господарства і продовольства Івано-Франківської обласної державної адміністрації; 1994-1995 рр. – головний спеціаліст юридичного відділу, головний державний податковий інспектор, юрист Державної податкової інспекції по Івано-Франківській області; 1995-2000 рр. – головний юрисконсульт Контрольно-ревізійного управління в Івано-Франківській області; 2000-2001 рр. – начальник юридичного відділу ТЗОВ “Октава-опт”; з 2001 р. – суддя господарського суду Івано-Франківської області.

Нагороди та відзнаки:

- Грамота Вищого господарського суду України та Ради суддів господарських судів України (01.06.2009 р.).

Деделюк Борис Васи-
льович

суддя господарського суду

Івано-Франківської області

Народився 27 січня 1966 р. у м. Івано-Франківську.

Освіта: 1984-1991 рр. – історичний факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка; 1992-1997 рр. – Прикарпатський університет ім. Василя Стефаника, спеціальність “Правознавство”.

Кар’єра: 1985-1987 рр. – строкова військова служба в Радянській Армії;

1991-1992 рр. – старший інспектор Івано-Франківського обласного центру зайнятості; 1992-1994 рр. – старший референт організаційно-територіального відділу Івано-Франківської обласної державної адміністрації; 1994-1996 рр. – головний юрисконсульт головного управління (департаменту) економіки та промисловості Івано-Франківського облвиконкому; 1996-1999 рр. – помічник голови Івано-Франківського обласного суду; 1999-2000 рр. – начальник Івано-Франківського міського управління юстиції; 2000-2002 рр. – помічник голови господарського суду Івано-Франківської області; з 2002 р. – суддя господарського суду Івано-Франківської області.

Нагороди та відзнаки:

- Грамота Вищого господарського суду України та Ради суддів господарських судів України (05.12.2008 р.).

**Калашник Володимир
Олександрович**
суддя господарського суду

Івано-Франківської області

Народився 16 лютого 1964 р. у м. Івано-Франківську.

Освіта: у 1995 році закінчив Українську державну юридичну академію, м. Харків, спеціальність «Правознавство».

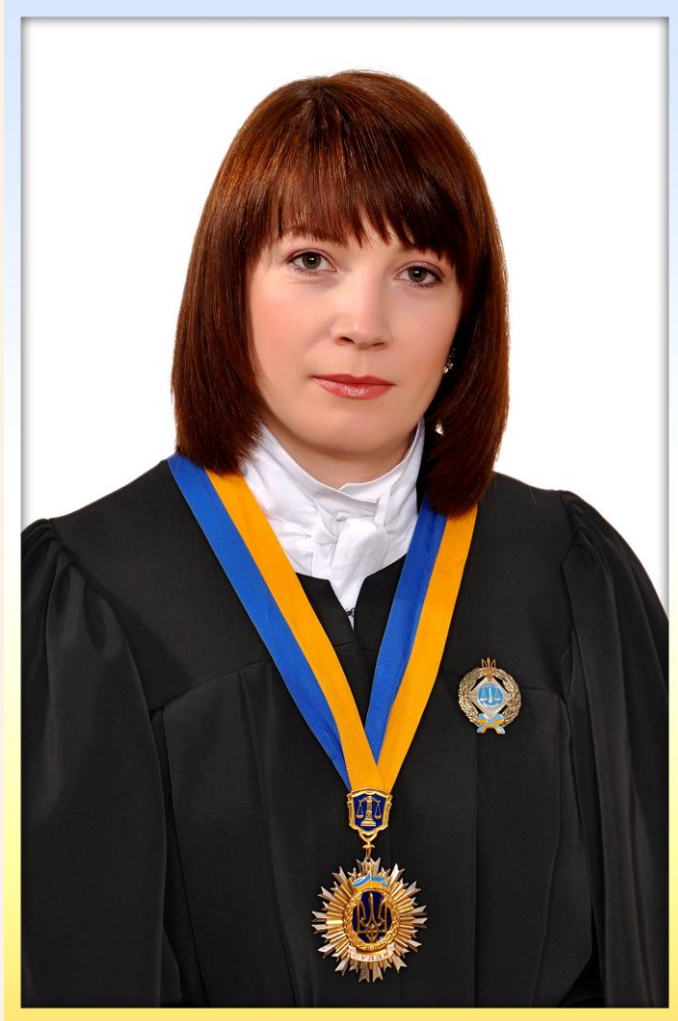
Кар'єра: 1983-1985 рр. – військова строкова служба в Радянській Армії;

1985-1993 рр. – старший інспектор особливо-загальної частини прокуратури Івано-Франківської області; з 1993 по 2000 рр. – стажист, помічник прокурора, виконуючий обов'язки заступника прокурора, заступник прокурора м. Івано-Франківська; у 2000 році – прокурор, старший прокурор відділу нагляду за додержанням законів органами внутрішніх справ та податкової міліції при провадженні оперативно-розшукової діяльності, дізнання та досудового слідства прокуратури Львівської області; державний податковий інспектор відділу правового забезпечення ДПІ в місті Івано-Франківську;

2001-2002 рр. – приватний адвокат; з 2002 р. – суддя господарського суду Івано-Франківської області.

Нагороди та відзнаки:

- Грамота Вищого господарського суду України та Ради суддів господарських судів України (30.09.2008 р.).

**Неверовська Лариса
Миронівна**
суддя господарського суду

Івано-Франківської області

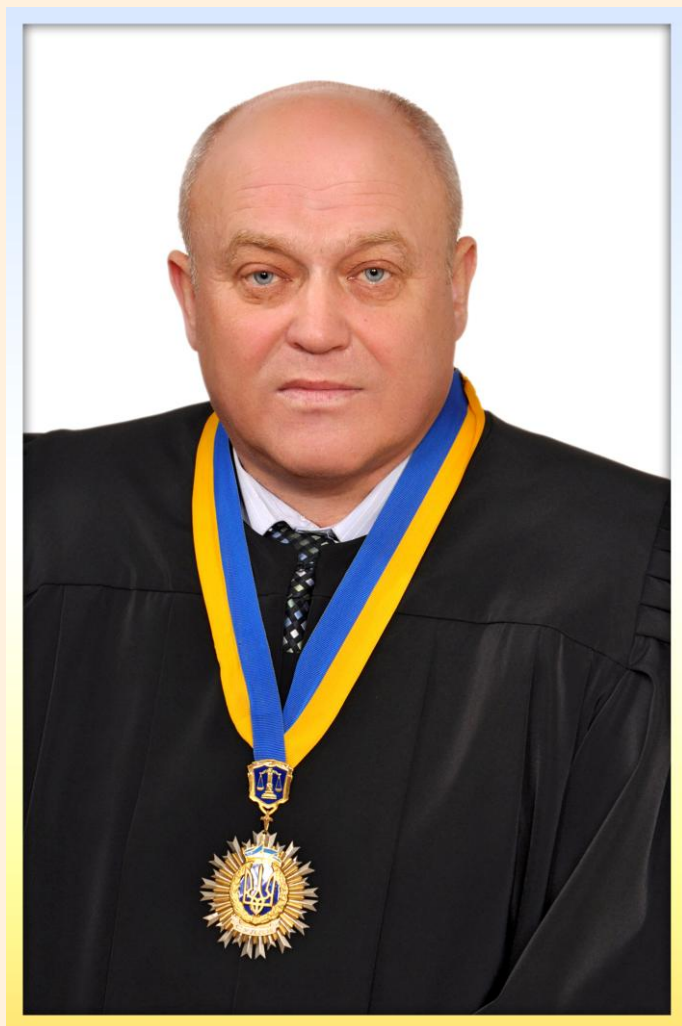
Народилася 8 жовтня 1973 р. у м. Львові.

Освіта: у 1997 році закінчила Львівський державний університет ім. І. Франка, спеціальність «Правознавство».

Кар'єра: з 1990 по 1991 рр. – судовий виконавець Івано-Франківського міського народного суду; з 1992 по 2002 рр. – спеціаліст, спеціаліст II-категорії, спеціаліст I-категорії, старший консультант, помічник голови арбітражного суду Івано-Франківської області; у 2000-2002 рр. – начальник організаційно-кадрового відділу господарського суду Івано-Франківської області; з 2002 року – суддя господарського суду Івано-Франківської області.

Нагороди та відзнаки:

- Відзнака “Почесний працівник господарського суду України”, (05.12.2008 р.);
- Почесна грамота Вищого господарського суду України та Ради суддів господарських судів України (22.05.2006 р.);
- Подяка Голови Вищого арбітражного суду України (27.05.1999 р., 07.03.2000 р.);
- Ювілейна платівка Вищого господарського суду України з нагоди відзначення 85-ї річниці утворення перших державних органів з розгляду господарських спорів (19.11.2007 р.).

**Гриняк Богдан Павло-
вич**

суддя господарського суду

Івано-Франківської області

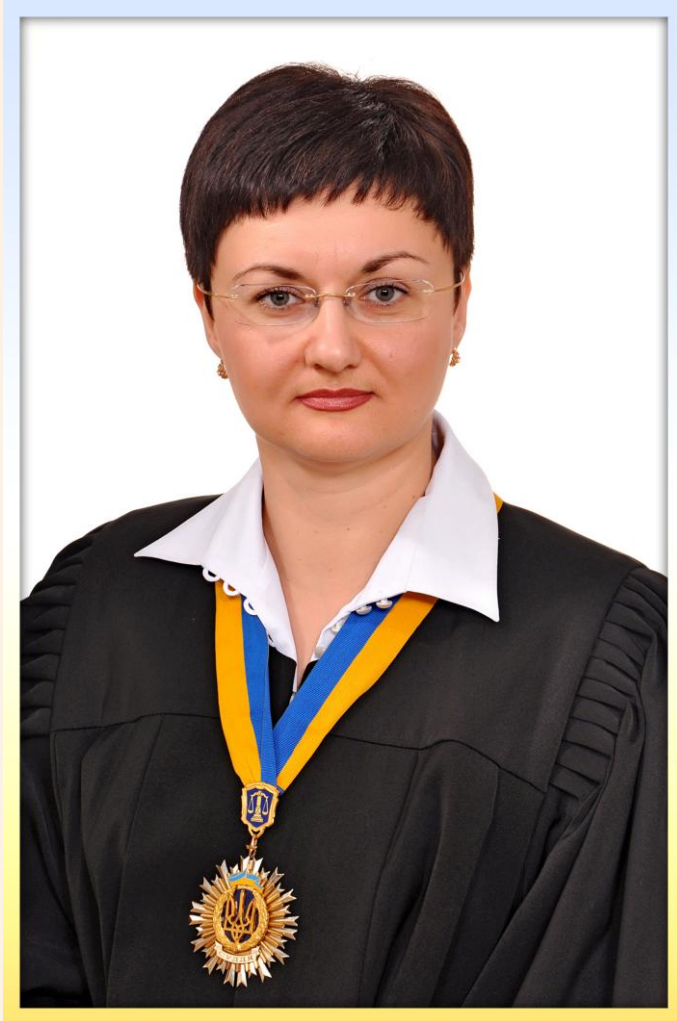
Народився 30 червня 1960 р. у с. Майдан-Гологірський Золочівського району Івано-Франківської області.

Освіта: Львівський торгово-економічний інститут (1979-1983 рр.), спеціальність «Товарознавство»; Львівський державний університет ім. І. Франка (1990-1995 рр.), спеціальність «Правознавство».

Кар'єра: у 1983 р. – заступник директора Монастирського об'єднання по торгівлі непродовольчими товарами, м. Монастирськ Тернопільської області; 1983-1985 рр. – військова строкова служба в Радянській Армії; у 1985 р. – заступник директора Монастирського об'єднання по торгівлі непродовольчими товарами; 1985-1987 рр. – директор Монастирського швейного об'єднання; 1987-1996 рр. – начальник інспекції Держстраху Монастирського району, начальник відділення Укрдержстраху, начальник відділення НАСК “Оранта” Монастирського району; з 1996 по 2002 рр. – помічник прокурора, слідчий прокуратури Монастирського району; у 2002 р. – прокурор відділу нагляду за розслідуванням кримінальних справ слідчими органів прокуратури області; з 2002 р. – суддя господарського суду Івано-Франківської області.

Нагороди та відзнаки:

- Грамота Вищого господарського суду України та Ради суддів господарських судів України (30.09.2008 р.).

Максимів Тетяна Воло-
димирівна

суддя господарського суду

Івано-Франківської області

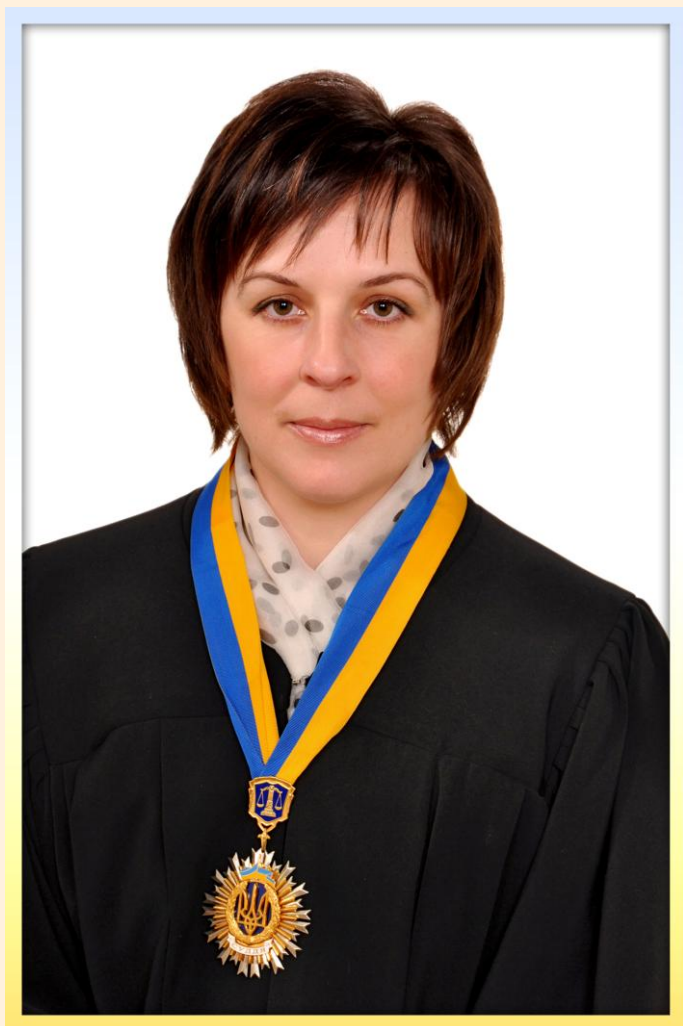
Народилася 10 травня 1972 р. у м. Погребище, Вінницької області.

Освіта: у 1995 році закінчила Київський університет ім. Тараса Шевченка, спеціальність «Правознавство».

Кар'єра: після закінчення Київського університету ім. Тараса Шевченка працювала у 1996 році викладачем юридичних дисциплін Івано-Франківського сільськогосподарського технікуму; з 1997 по 1998 рр. – старший юрисконсульт юридичного відділу Івано-Франківської обласної державної адміністрації; 1998-2003 – юрисконсульт 1 категорії операційного управління дирекції; старший юрисконсульт юридичного відділу; головний спеціаліст юридичної служби Івано-Франківської дирекції Акціонерного комерційного агропромислового банку „Україна”; 2003-2004 – юрисконсульт приватного підприємства „В. М.” З 2004 р. – суддя господарського суду Івано-Франківської області.

Нагороди та відзнаки:

- Почесна грамота Вищого господарського суду України та Ради суддів господарських судів України (10.12.2009 р.);
- Грамота Вищого господарського суду України та Ради суддів господарських судів України (30.09.2008 р.).

Кобецька Світлана Ми-
колаївна

суддя господарського суду

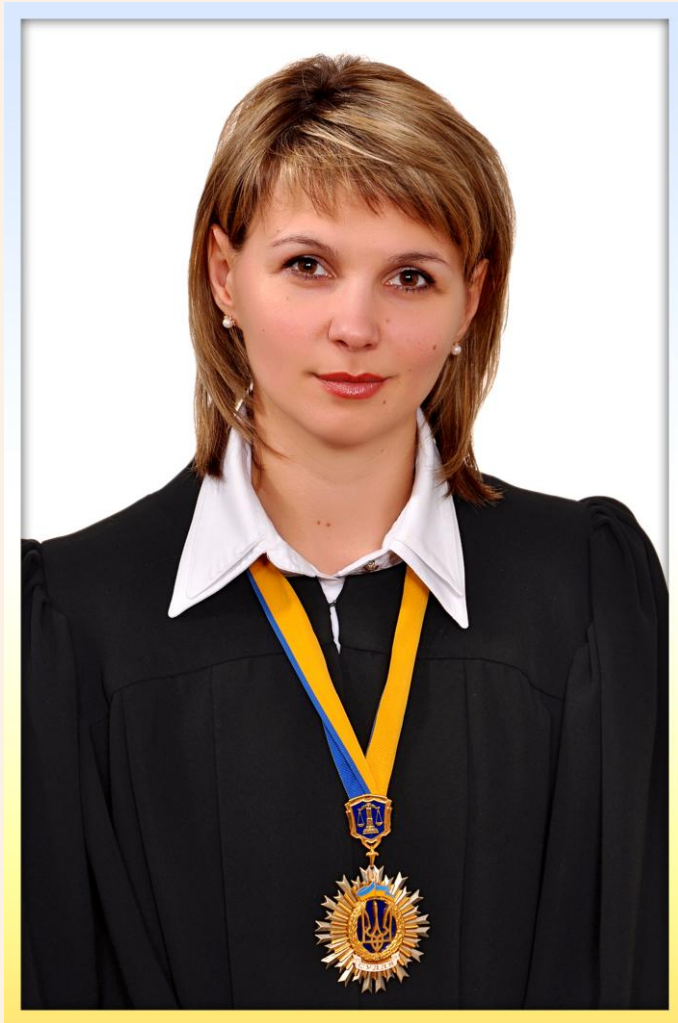
Івано-Франківської області

Народилася 2 серпня 1968 року в с. Новошин Долинського району Івано-Франківській області

Освіта: у 2003 році закінчила Прикарпатський університет ім. В. Стефаника, спеціальність «Правознавство».

Кар'єра: 1995-1997 – судовий розпорядник Долинського районного суду Івано-Франківської області; 1997-1999 – судовий виконавець Долинського районного суду Управління юстиції в Івано-Франківській області; 1999-2005 – старший державний виконавець відділу державної виконавчої служби Долинського управління юстиції; 2005-2007 – головний державний виконавець Державної виконавчої служби у Долинському районі та м. Болехові; з 2007 р. – суддя господарського суду Івано-Франківської області.

**Скапровська Ірина Ми-
хайлівна**

суддя господарського суду

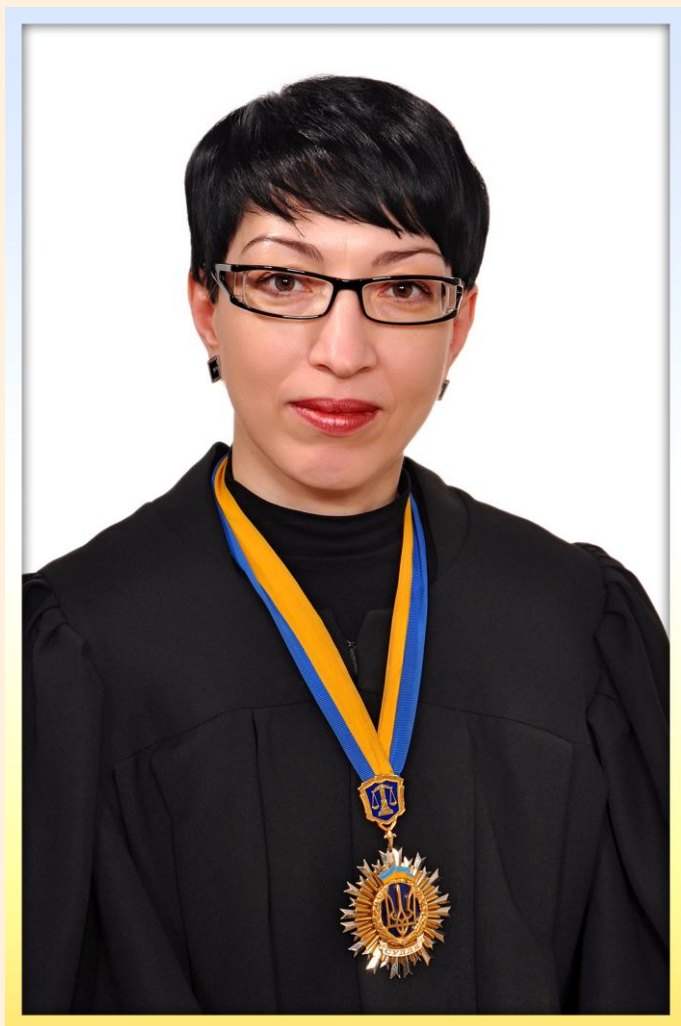
Івано-Франківської області

Народилася 9 вересня 1980 р. у м. Івано-Франківську.

Освіта: *у 2003 році закінчила Національну юридичну академію України ім. Я. Мудрого, спеціальність “Правознавство”.*

Кар’єра: *з 2003 по 2007 рр. – провідний спеціаліст, помічник судді, помічник голови господарського суду Івано-Франківської області; з 2007 р. – суддя господарського суду Івано-Франківської області.*

**Малєєва Олена Вікто-
рівна**

суддя господарського суду

Івано-Франківської області

Народилася 16 січня 1967 р. в м. Івано-Франківську.

Освіта: *у 1990 році закінчила Харківський юридичний інститут.*

Кар'єра: *1984-1985 рр. – секретар-машиністка Івано-Франківського облдержарбітражу; 1990-1995 – старший консультант Арбітражного суду Івано-Франківської області; у 1995 р. – юрист довідково-інформаційного агентства "Континент", м. Івано-Франківськ; 1996-2006 рр. – здійснення адвокатської діяльності; 2006-2007 рр. – начальник юридичного відділу Виконавчого комітету Івано-Франківської міської ради; 2007-2008 рр. – здійснення адвокатської діяльності; з 2008 р. – суддя господарського суду Івано-Франківської області.*

**Рочняк Олександра Ві-
кторівна**

суддя господарського суду

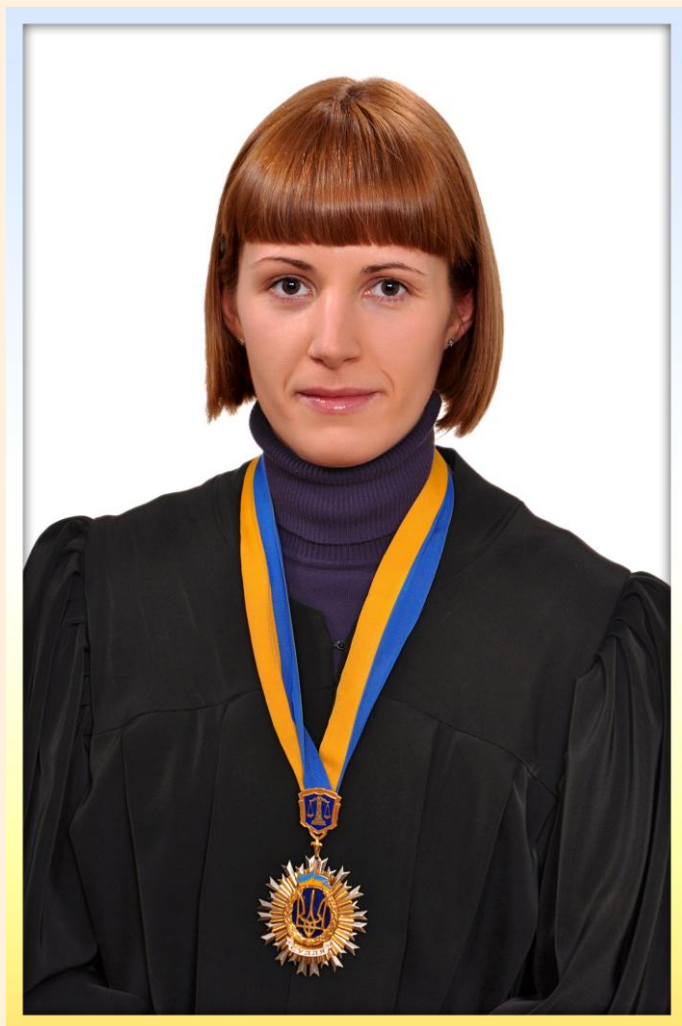
Івано-Франківської області

Народилася 16 вересня 1976 р. в с. Угорники Коломийського району Івано-Франківської області.

Освіта: *у 2001 р. закінчила Чернівецький державний університет ім. Ю. Федьковича, спеціальність "Правознавство"; у 2005 р. закінчила інститут професійних суддів Одеської національної юридичної академії.*

Кар'єра: *1998-1999 рр. – Юрисконсульт ВАТ "Отинійський комбінат хлібопродуктів"; 1999-2002 рр. – спеціаліст, спеціаліст 2-ї категорії арбітражного суду івано-Франківської області; 2002-2008 рр. – помічник судді господарського суду Івано-Франківської області; з 2008 р. – суддя господарського суду Івано-Франківської області.*

**Ткаченко Ірина Вікто-
рівна**

суддя господарського суду

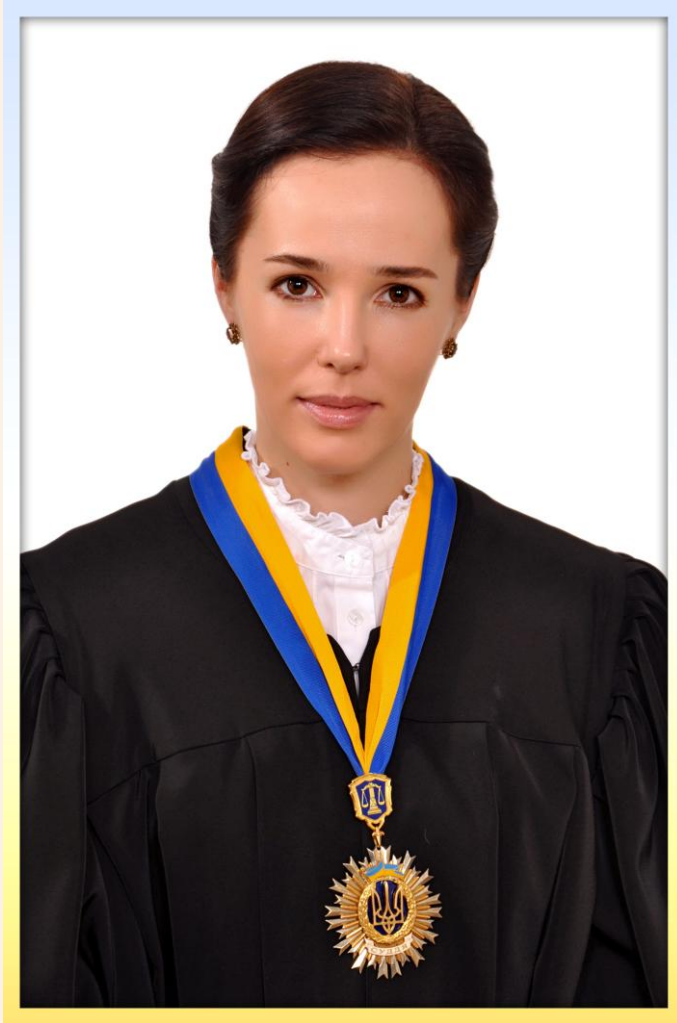
Івано-Франківської області

Народилася 24 жовтня 1982 р. в м. Києві.

Освіта: 1999-2003 рр. – Київський університет права; 2003-2005 р. Київський національний університет імені Тараса Шевченка, спеціальність “Правознавства”.

Кар’єра: 2001-2006 рр. – юридична діяльність в декількох юридичних об’єднаннях м. Києва; 2006-2009 рр. – помічник судді Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України; з 09.06.2009 р. – суддя господарського суду Івано-Франківської області.

**Валєєва Талія Емірїв-
на**

суддя господарського суду

Івано-Франківської області

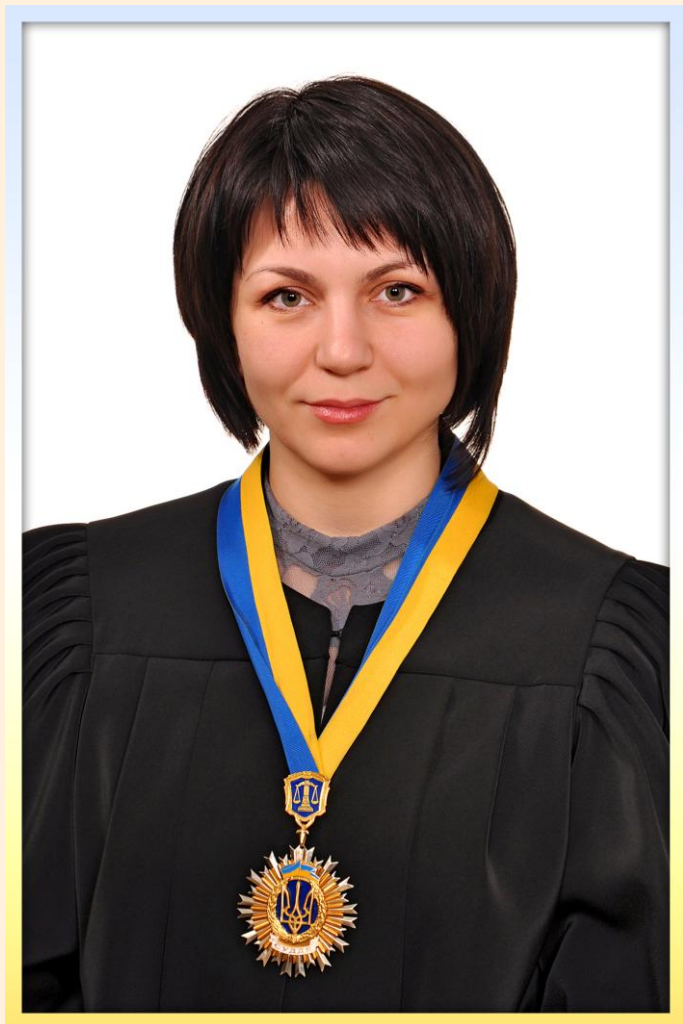
Народилася 29.06.1978 р. в м. Києві.

Освіта: у 2001 р. закінчила Київський національний університет імені Тараса Шевченка, спеціальність “Правознавство”.

Кар’єра: 2000-2001 – юрист приватної фірми “Конкард”; 2001-2002 рр. – спеціаліст 1-ї категорії, головний спеціаліст Центру порівняльного права при Міністерстві юстиції України; 2002-2009 рр. – помічник судді Вищого господарського суду України; з 2009 р. – суддя господарського суду Івано-Франківської області.

Нагороди та відзнаки:

- Почесна грамота Вищого господарського суду України та Ради суддів господарських судів України (14.12.2004 р., 15.12.2008 р.);
- грамота Вищого господарського суду України та Ради суддів господарських судів України (15.12.2005 р.);
- подяка Голови Вищого господарського суду України (05.12.2003 р., 30.05.2005 р., 04.06.2008 р.).

**Кобрин Оксана Микола-
ївна**

суддя господарського суду

Івано-Франківської області

Народилася 23 травня 1980 р. у м. Івано-Франківську.

Освіта: економіко-правничий університет, м. Чернівці (1997-2001 рр.), Західноукраїнський економіко-правничий університет (2005-2006 рр.), спеціальність «Правознавство».

Кар'єра: у 2003 р. – юрист за трудовим договором у ПП Ткачущин С. М.; 2005-2007 рр. – консультант, головний спеціаліст, начальник юридичного відділу управління правової роботи, взаємодії з правоохоронними органами, оборонної і мобілізаційної роботи Івано-Франківської обласної державної адміністрації; перший заступник начальника головного управління правової роботи та внутрішньої політики – начальник управління правової роботи, взаємодії з правоохоронними органами Івано-Франківської ОДА; 2008-2010 рр. – заступник директора ТОВ «Юридична компанія «Моріс Груп»; з 2010 р. – суддя господарського суду Івано-Франківської області.

Михайлишин Володимир
Васильович
суддя господарського суду

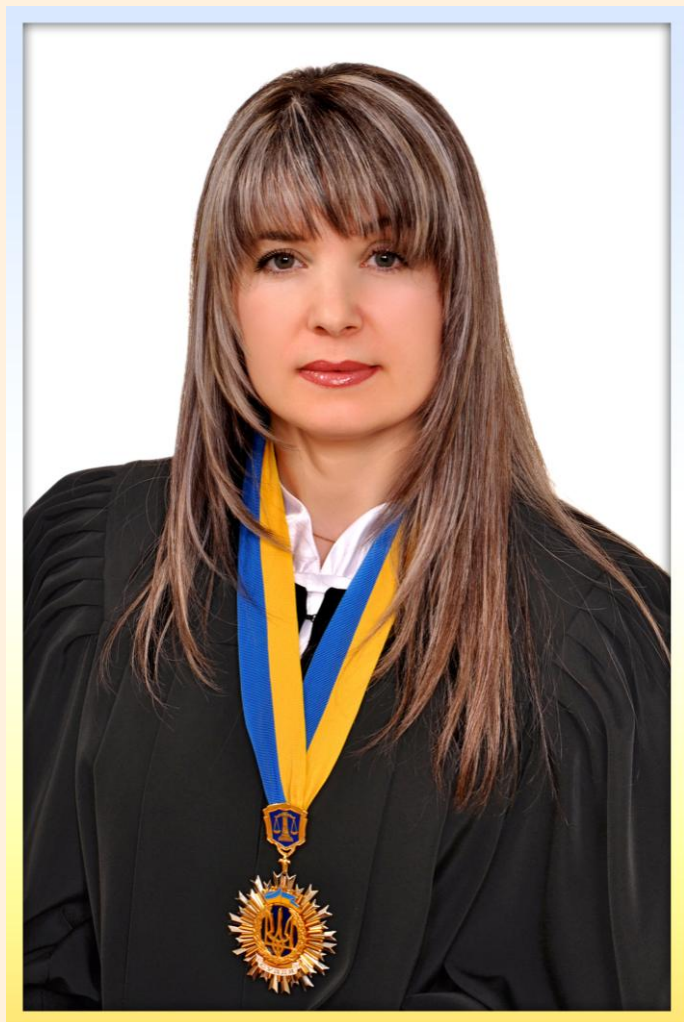
Івано-Франківської області

Народився 25 листопада 1976 р. у м. Калуші Івано-Франківської області.

Освіта: *Ужгородський державний університет (1993-1998 рр.), спеціальність "Правознавство".*

Кар'єра: *після закінчення університету у 1998 прийнятий стажистом прокуратури м. Калуша, згодом переведений помічником прокурора – стажистом; 1998-2000 рр. – старший помічник прокурора м. Калуша; 2000-2003 рр. – прокурор відділу нагляду за додержанням і застосуванням законів, заступник прокурора м. Івано-Франківська, 2003-2005 рр. – старший прокурор відділу роботи з кадрами; 2005-2010 рр. – старший помічник Івано-Франківського транспортного прокурора; з 2010 р. – суддя господарського суду Івано-Франківської області.*

**Кавлак Інесса Павлів-
на**

суддя господарського суду

Івано-Франківської області

Народилася 6 вересня 1974 р. у с. Слобода Новоселицького району Чернівецької області.

Освіта: *у 2004 році закінчила Одеську національну юридичну академію, спеціальність "Правознавство".*

Кар'єра: *з 2003 по 2010 рр. – секретар судового засідання, старший консультант, помічник судді, помічник голови господарського суду Івано-Франківської області. З 2010 року – суддя господарського суду Івано-Франківської області.*

Нагороди та відзнаки суддів

Молитва судді

Божже! Я єдина істота на світі, якій Ти дав частку Твоєї всемогутності: силу засудити або виправдати подібних до себе.

Переді мною люди схиляються; до мого слова вони біжать; до моєї мови вони прислухаються; моїм наказам вони підкоряються; за моїми порадами вони миряться, розлучаються або покидають свої (матеріальні) блага.

За одним моїм знаком двері тюрем зачиняються за засудженими або відчиняються до свободи. Мій вирок мінє бідність на багатство і достаток на жebraцтво.

Від мого рішення залежить доля багатьох життів. Мудрі чи знехтувані, багаті чи бідні, чоловіки чи жінки - всі від народження до смерті підкорені закону, який я представляю, і правосуддю, яке я символізую.

Яку жахливу і важку ношу Ти поклав на мої плечі, Божже!

Допоможи мені, Божже, бути достойним такої високої місії, щоб велич цієї посади не спокушала мене! Щоб не охопила мене гордість чи пиха. Щоб не приваблювала мене спокуса. Щоб не спокушали мене почесні і не підбадьорували мене оманливі знаки величі.

Перо моє щоб Було стрілою, яка вказує траєкторію закону на шляху правосуддя, а не кинджалом, що ранить.

Допоможи мені, Божже! Зроби мене справедливим і рішучим, чесним і щирим, стриманим і добрим, щирим і скромним. Щоб я був непримиреним до помилок, але з розумінням ставився до тих, хто помиляється, другом істини і поведирем для тих, хто її шукає. Щоб я був тим, хто використовує закон, але передусім тим, хто його виконує. Ніколи не дозволяй мені вмивати руки, як Пилат, перед безневинністю і не кидати, як Ірод, на плечі приниженого соромливі шати. Щоб не боявся я ні кесаря, ні короля, і не питав народ від страху перед ними: кого карати Варавву чи Ісуса?

Мій вирок щоб не був хворобливою анафемою, а був заклик, що відроджує; словом, що підбадьорює; світлом, що прояснює; водою, що вмиває; зерням, що проростає. Мій вирок щоб зміг нести полегшення засмученому і сміливість гнаному, щоб висушив він сльози вдовиці і призупинив плач сиріт. А коли обідрані, зневажені, знедолені, без віри та надії в людей? витоптані, вигнані, втомлені, що ковтають слину, бо немає хліба, з обличчям, вмитим сльозами болу, приниження і презирства, будуть проходити перед суддівським кріслом, уа якому я сиджу, допоможи мені, Божже, вгамувати їхні голод та спрагу по справедливості. Допоможи мені, Божже!

Коли в моєму житті будуть затінені моменти, коли колючки і будяки зранять мої ноги, коли злість людська стане великою, коли знов запалає полум'я ненависті і кулак підніметься для удару; коли хитрість і обман проникнуть замість Добра і повалять Закон Розуму; коли спокуса затемнить мій розум і замутиють мої відчуття, допоможи мені, Божже!

Коли мене Буде мучити невпевненість, проясняй мій розум; коли буду вагатись у прийнятті якогось рішення, надихай мене; коли буду спантелеченим, укріпляй мене; коли я впаду, піднімай мене!

І, нарешті, коли настане день, і я умру, і як підсудний повинен буду з'явитися перед Твоїм Найвищим ликом для останнього суду, подивись на мене зі співчуттям. Вимов, Божже, свій вирок! Суди мене як Бог.

Я судив як людина.

Апарат господарського суду
Івано-Франківської області та його
структурні підрозділи

Кучер Назар Михайлович
*керівник апарату господарського суду
Івано-Франківської області*

Народився 10 жовтня 1982 року в селі Задністрянськ, Галицького району, Івано-Франківської області.

З 1988 року по 1991 рік навчався в загальноосвітній школі № 23 м. Івано-Франківська.

З 1991 року по 1999 рік навчався в загальноосвітній школі № 25 м. Івано-Франківська.

В 2004 році закінчив юридичний факультет Прикарпатського університету імені Василя Стефаника за спеціальністю "Правознавство" та здобув кваліфікацію юриста.

З 2004 року працює в господарському суді Івано-Франківської області. За вказаний період працював на посадах спеціаліста, старшого інспектора, спеціаліста 2-ї категорії, помічника судді, радника голови суду.

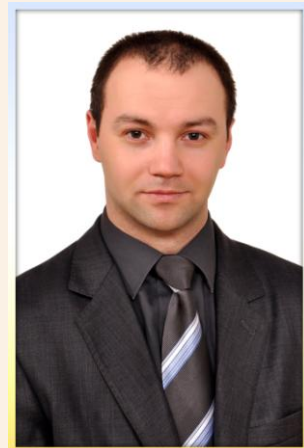
З 02.11.2009 року – керівник апарату господарського суду Івано-Франківської області

Філімонов
Олексій Павлович

заступник керівника апарату господарського суду Івано-Франківської області

Філімонов Олексій Павлович народився 04 червня 1977 року в місті Новокузнецьк (Росія). У 1992 році закінчив середню школу №3 в місті Івано-Франківську, з 1993 року навчався у ПТУ № 4, яке закінчив в 1996 році.

З 1999 року по 2002 рік навчався у КЕП ІФДТУНГ. З 2003 року працював у ДП "Судовий інформаційний центр". В 2005 році поступив до "Львівського державного університету внутрішніх справ". Після вступу до університету пе-

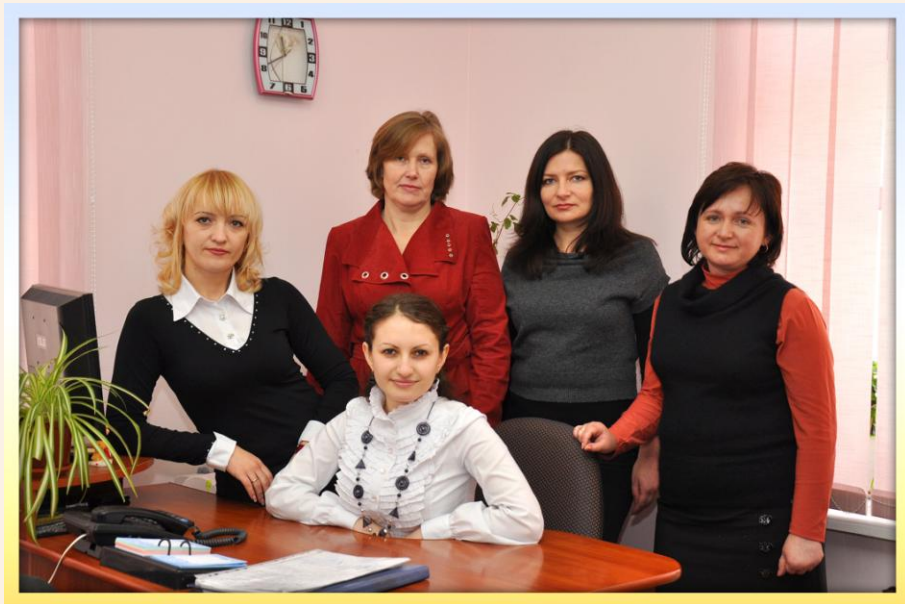
рейшов на роботу у Івано-Франківський міський суд, де працював на посадах консультанта суду, помічника голови суду, керівника апарату суду.

Після закінчення університету в 2010 році і отримання повної вищої юридичної освіти, наказом начальника територіального управління Державної судової адміністрації в Івано-Франківській області № 94/к від 01.12.10 призначений на посаду заступника керівника апарату господарського суду Івано-Франківської області.

Керівник апарату суду, заступник керівника, начальники відділів, заступники начальників відділів

З ліва на право: начальник відділу господарського забезпечення Атаманчук О. С., Начальник відділу фінансового та кадрового забезпечення Кашуба М. Б., Заступник керівника апарату господарського суду Івано-Франківської області Філімонов О. П., Начальник відділу документального забезпечення, Канцелярія Ходоровська-Бірчак С. В., Заступник начальника відділу фінансового та кадрового забезпечення Домарацька М. М., Керівник апарату господарського суду Івано-Франківської області Кучер Н. М. Начальник відділу статистики, інформаційно-аналітичного забезпечення суду та контролю Цебрук О. Г., Заступник начальника відділу документального забезпечення, Канцелярія Кошилович М. П.

Відділ фінансового та кадрового забезпечення.

Верхній ряд. З ліва на право: головний спеціаліст Капець О. Є., спеціаліст I-ї категорії Кашуба С. Г., начальник відділу фінансового та кадрового забезпечення Кашуба М. Б., заступник начальника відділу фінансового та кадрового забезпечення Домарацька М. М.,

Нижній ряд: провідний спеціаліст Клапків Н. В.

Відділ документального забезпечення. Канцелярія

Верхній ряд (з ліва на право): заступник начальника відділу документального забезпечення Кошилович М. П., провідний спеціаліст Корпан О. Р., провідний спеціаліст Василів Т. І., спеціаліст II-ї категорії Дужак О. В., завідувач архіву Гурик І. П., завідувач підрозділу з обліку і доставки документів Токар Л. Я., судовий розпорядник Ерстенюк Л. В.

Нижній ряд (з ліва на право): головний спеціаліст Могила Л. М., секретар приймальні Замкова О. Ф., старший інспектор Белей І. В.

***Відділ статистики, інформаційно-аналітичного
забезпечення суду та контролю***

З ліва на право: головний спеціаліст Сеньковська О. М., начальник відділу статистики, інформаційно-аналітичного забезпечення суду та контролю Цебрук О. Г., головний спеціаліст Вацовська М. М., головний спеціаліст Жураківська М. І.

Відділ господарського забезпечення.

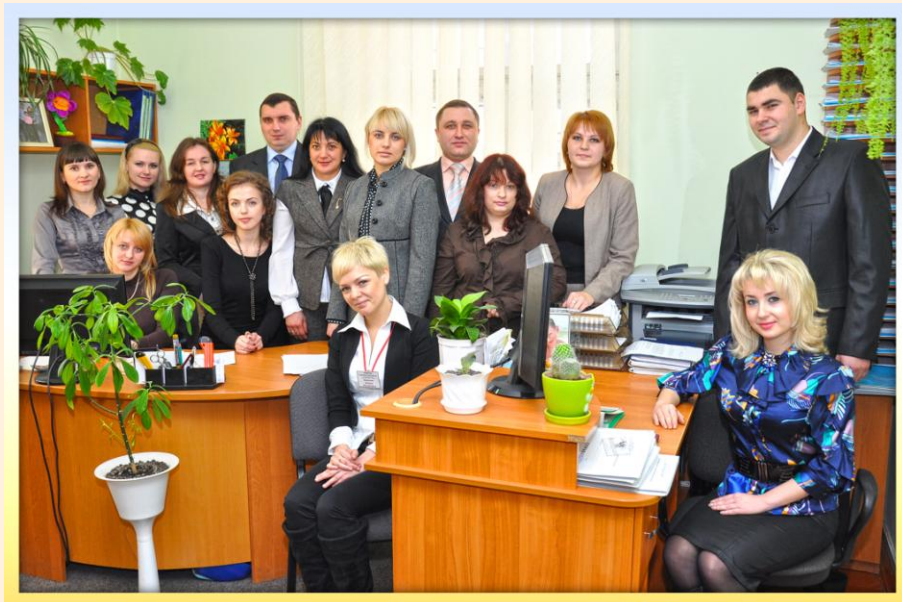
Верхній ряд (з ліва на право): відповідальний черговий Кучер Н. М., робітник з комплексного обслуговування та ремонту будинків, споруд, обладнання Попович В. М.

Нижній ряд (з ліва на право): начальник відділу господарського забезпечення Атаманчук О. С., завідувач господарством Данилів М. Д.

***Помічники суддів, секретарі судових засідань,
спеціалісти.***

З ліва на право: помічник судді Бандурка В. Ю., секретар судового засідання Кучма І. І., секретар судового засідання Дичковська І. М., помічник судді Корпан Р. М., секретар судового засідання Харук Т. М., секретар судового засідання Андріїв Л. А., спеціаліст II-ї категорії Петльована Н. Р., помічник судді Вітюк О. В.

Помічники суддів, секретарі судових засідань.

Верхній ряд (з ліва на право): помічник судді Боднарчук М. Б., помічник судді Нижник О. Г., помічник судді Матейко І. В., помічник судді Сліпенчук Н. А., помічник судді Шунтов О. М., секретар судового засідання Червак Н. С., провідний спеціаліст Липко І. І., помічник судді Козло П. М., секретар судового засідання Ломей Л. Р., помічник судді Григорчук І. В., секретар судового засідання Григорійчук Я. В.

Нижній ряд (з ліва на право): секретар судового засідання Кошашенко О. В., секретар судового засідання Колісник О. М., помічник судді Осудар І. Б.

Помічники суддів, секретарі судових засідань.

Верхній ряд (з ліва на право): помічник судді Дейчаківська О. С., секретар судового засідання Михалевич А. Д., секретар судового засідання Максимів Н. Б., помічник судді Бандура В. С., секретар судового засідання Стефанів М. М., помічник судді Крицак В. М., помічник судді Попович В. В., помічник судді Стефанів Т. В., секретар судового засідання Полівода С. В., секретар судового засідання Строїч П. П.

Нижній ряд (з ліва на право): помічник судді Гандера М. В., головний спеціаліст Треф'янчин А. М., помічник судді Легінь О. В., спеціаліст I-ї категорії Каркузаєва Н. Ш., секретар судового засідання Чверенчук Р. Р., секретар судового засідання Манів-Головецька О. С.

Життя сугу

*І Спартакіада працівників судів Івано-Франківської області,
присвячена Дню працівника суду, грудень 2008 року.*

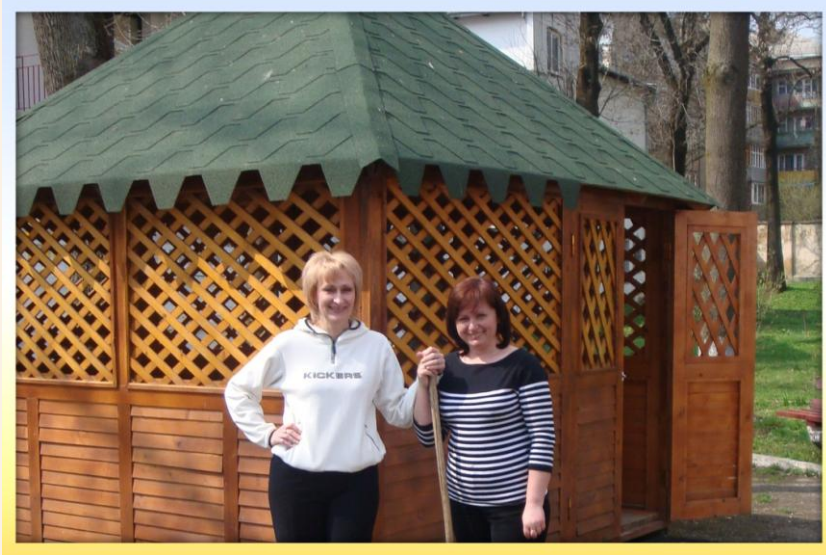

Суботник.

В. В. Сobotник, М. А. Шіляк, П. Я. Матуляк

***Господарський суд
Івано-Франківської області***

Історичні аспекти становлення та розвитку

Дизайн **Ксенії Петраш**
Виготовлено «Копі-центр»
Івано-Франківська обл., м. Калуш,
вул. Дзвонарська, 4,
тел. (03472) 66 00 3,
+38 066 09 000 71
e-mail: kopi.centri@gmail.com